ISSN 1332-7682

NAPON RIJEČI

LIST UČENIKA ELEKTROTEHNIČKE ŠKOLE

Stručno usavršavanje profesora u Pragu

ELEKTROTEHNIČKA ŠKOLA
Konavoska 2, ZAGREB
ŠKOLSKA GODINA 2009./2010.
Godina 18. Broj 33

Sadržaj:

Sadržaj: 2
Elektrotehnička škola Zagreb jedna je od najinventivnijih europskih strukovnih škola 3
Dojdi osmaš 6
Stručno usavršavanje profesora u Pragu 6
Posjet Münchenu i dvorcima Bavarske 8
Državno natjecanje iz osnova elektrotehnike i mjerenja u elektrotehnici 9
I OVE SMO GODINE NA DRŽAVNOM NATJECANJU IZ ENGLESKOG JEZIKA 10
KULTURNA BAŠTINA 10
ZAŠTO ZVIJEZDE TREPERE? 19
ZAŠTO (NI)SAM PROTIV CRKVE KRISTOVE? 21
JOŠ JEDAN USPJELI EUROPSKI PROJEKT 23
Janko Polić Kamov 25
UČENICI STVARAJU 27
Ovisnost o računalu 27
BORBA 28
Čovjek 29
Zombiji 30
Najviše volim proljeće 31
,, YESSS !!! " 31
Škola kao dio života 32
Teško je biti Antigona? 33
Protivnik sam nasilnih igrica 33
Nekim je ljudima najvažniji novac 34
Zašto? Zašto? Zašto? 36
RJEŠAVAM LI PROBLEME PSOVKOM? 36
ŠTO BIH UČINIO S PRONAĐENIM NOVČANIKOM? 36
ZAŠTO BIH VRATIO NAĐENI NOVČANIK? 36
ZAŠTO VJERUJEM U POSTOJANJE SOTONE? 36
ZAŠTO BOG DA, A CRKVA NE? 37
ZAŠTO SEBE SMATRAM VJERNIKOM AKO SE BOGU NE MOLIM I NE IDEM U CRKVU? 37
ZAŠTO NAKON KRIZME NE IDEM VIŠE U CRKVU? 37
Zašto vjerujem u Isusa Krista? 37
BILI SMO U KAZALIŠTU 38
Bili smo u kazalištu 38
Građanin plemić 39
Još malo dojmova o Građaninu plemiću 40
Uvjeren je kako novac rješava sve životne probleme 40
ZALJUBLJENICI U GLAZBU 40
Glazba je zabava koja mi pruža zadovoljstvo 40
NAŠI MLADI SPORTAŠI 41
Neobični sportaš 41
Tigrica (Melopsittacus unduladtus) 44
Doba Misterija 45
Zgodno, ako je istinito 46
Kontakt-seminar u Finskoj 49

Elektrotehnička škola Zagreb jedna je od najinventivnijih europskih strukovnih škola

To je tvrdnja iza koje stoje rezultati postignuti dugotrajnim radom. Prateći dugogodišnje aktivnosti naših profesora, a na čelu s ravnateljem naše škole, Ivom Klarićem, profesorom elektrotehnike i fizike, osjetili smo potrebu o svemu nešto više napisati. Na molbu da za naš školski list konkretnije progovori profesor Klarić je, s vidnim zadovoljstvom, govorio kako je to tema koja nije završena priča nego je to životna priča naše škole koja traje. Njen svršetak, zapravo i ne postoji. Želimo li biti ukorak s vremenom moramo biti trajni istraživači. Na to nas „prisiljavaju“ novi naraštaji učenika. U njima prepoznajemo male znanstvenike. Znamo li cilj znanstvenika jasno nam je da njihova priča nema kraja. O svemu je profesor Klarić često razgovarao s nama, svojim kolegama, a nerijetko je njegova priča postajala zanimljiva novinarima. Novinari, ljudi čiji je osnovni cilj prepoznavati ono vrijedno ovoga su puta zabilježili trenutačne aktualnosti. Zamolili smo ravnatelja Elektrotehničke škole da nam ustupi tekst objavljen u Vjesniku od 08. svibnja 2010. godine. S ravnateljem naše škole, profesorom Ivom Klarićem, razgovarala je ugledna novinarka Vjesnika Nataša GAJSKI KOVAČIĆ. Evo što smo pročitali:

Elektrotehnička škola Zagreb jedna je od deset najinventivnijih škola u jugoistočnoj Europi, po ocjeni Agencije EU European Training Foundation (ETF), koja procjenjuje i unapređuje rad strukovnih škola. Škola je ovo prestižno priznanje dobila zbog svoje uspješnosti u prilagođavanju europskim školskim standardima.

»Ne radi se o tome da smo kao škola sada zabljesnuli, jer već više od deset godina intenzivno radimo s ciljem da pružimo učenicima primjenjiva znanja na tržištu rada i nastavak školovanja. Mislim da se kao škola najbolje razvijamo u računalnom sektoru koji se i inače najdinamičnije razvija i moramo ga pratiti. No, često tromi školski sustav ne omogućava praćenje onom brzinom koja je potrebna pa se moramo osloniti i na vlastite snage – osposobljavanje nastavnika na modernoj opremi, kontinuirano moderniziranje nastavnih sadržaja« saznajemo od ravnatelja Elektrotehničke škole Zagreb, Ive Klarića prof.

Još prije mogućnosti EU fondova elektrotehničke škole iz Zagreba, Osijeka i Splita izradile su zajednički projekt cjelovitog opremanja modernom nastavnom opremom u iznosu od milijun eura. Projekt je realiziran sredstvima Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa i Svjetske banke tijekom 2006. godine, kada je Elektrotehnička škola Zagreb obnovila i u cijelosti opremila 11 laboratorija najmodernijom laboratorijskom opremom uz kontinuiranu edukaciju nastavnika. Zahtjevna visokosofisticirana oprema, prilagođena laboratorijskim uvjetima, zahtijeva nova znanja nastavnika. Kako saznajemo od ravnatelja Klarića, s razine EU, Elektrotehnička škola Zagreb prepoznata je upravo zbog kvalitete kojom je provela EU projekt u programu CARDS u

iznosu od 300.000 eura. Realizacija ovog projekta upravo je u Elektrotehničkoj školi Zagreb ocijenjena najkvalitetnijom. Projekt CARDS 2003 je realiziran tijekom školske 2006./2007. godine, a cilj je bio osnažiti kapacitete strukovnih škola za učinkovitije prilagođavanje potrebama gospodarstva i tržišta rada na regionalnoj i lokalnoj razini i praćenje međunarodnih primjera dobre prakse u razvoju strukovnog školstva. U okviru CARDS projekta danski stručnjaci su posjetili Elektrotehničke škole u Zagrebu, Osijeku i Splitu, a naši su nastavnici obavili stručni posjet Siemensu u Berlinu, kao i studijsko putovanje u Dansku gdje se 35 nastavnika upoznavalo s nastavnim procesom, učinkovitim školskim sustavom i konceptom fleksibilnog učenja. Osim toga CARDS se odvijao i kroz niz stručnih skupova, e-learning radionice, ali i seminara poput razvoja poduzetničke ideje, specijalna didaktika, moderne tehnologije...

»Kroz CARDS projekt ostvarili smo i dodatnu edukaciju nastavnika radi što kvalitetnijeg izlaznog znanja učenika. Tako je kroz 160 sati provedeno stručno usavršavanje 35

nastavnika«, govori ravnatelj Klarić. Čini se da je ključ uspjeha zagrebačke Elektrotehničke škole to što uspješno koriste novac iz raznih EU fondova, kojim su intenzivirane stalne aktivnosti na postizanju primjenjivih znanja učenika na tržištu rada RH i EU i nastavak školovanja. Osim CARDS-a, prijavljuju se i na ostale međunarodne natječaje pa tako trenutačno čekaju rezultate još jednog europskog projekta. Riječ je o projektu IPA na koji su se javili u prosincu prošle godine. Svota koju bi trebali dobiti je 330.000 eura a riječ je o novcu za implementaciju kurikuluma. »Nije poanta samo izvući novac nego iskoristiti mogućnosti da unaprijedimo školstvo a to nam Europa omogućava kroz predpristupne fondove. Na projekt IPA prijavili smo se u partnerstvu s varaždinskom Elektrostrojarskom školom, a je li naš projekt dovoljno dobar za ovaj europski natječaj saznat ćemo do konca svibnja. Novcem od projekta bismo inovirali kurikulum spram tržišta rada uključujući licencirana znanja primjenjiva na svjetskom tržištu uz fleksibilno učenje prilagođeno sklonostima i interesima učenika«, objašnjava Vjesnikov sugovornik.

Uz sve to, Elektrotehnička škola Zagreb stalno ulaže u usavršavanje i doškolovanje nastavnika, a inovacije su posebno vidljive u sektoru računalstva gdje cjelokupan nastavni plan i program i uz pomoć Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa modernizira novim sadržajima. No realizacija licenciranih sadržaja poput računalne mreže Cisco nije moguća bez licenciranih doškolovanja nastavnika.

»Vlastitim sredstvima omogućili smo doškolovanje petero nastavnika za Cisco program, pa danas preko 80 posto naših učenika kada završi školu ima završen i Cisco program. Taj program dijelom je ukomponiran u redovitu nastavu, uz odobrenje Ministarstva, a dio je izvan redovnog programa. No elektrotehničar koji završi kod nas školu na tržištu rada je konkurentniji upravo zbog položenog Cisco programa«, govori ravnatelj škole koja je još od 90-ih godina jedna od škola začetnica inovatorstva među mladima. Zanimljivo je da je veliki dio učeničkih radova ugrađen u laboratorijsku opremu škole, a učenici ove škole redovito na inovatorskim EU i svjetskim natjecanjima i izložbama osvajaju zlatne i srebrne medalje.

»Trenutačno su nam na doškolovanju tri nastavnika za Microsoft akademiju, a i njihovu smo edukaciju od 25.000 kuna platili vlastitim sredstvima. Otvaranjem europskih fondova puno je stvari lakše, a pogotovo kada iza sebe imate određeni ugled i rezultate«, kaže ravnatelj Klarić.

Iako su u školi ponosni na opremu kojom raspolažu, a radi se s vrhunskom opremom kakvu će učenici sresti u proizvodnji, kažu, ona ima smisla samo ako je upotrebljava educirani nastavnik. Učenici škole koriste se i Nacionalnim portalom za učenje na daljinu Nikola Tesla, škola je razvila vlastiti e-learning, uključena je u EU program Comenius koji omogućuje suradnju među europskim školama, a u sklopu tog programa škola je također dobila sredstva. Odobren im je i EU projekt Leonardo da Vinci mobilnosti 2009. u okviru Programa za cjeloživotno učenje. Tema njihova projekta je bila proširivanje obrazovnih sadržaja strukovnih programa u IT sektoru. Projekt je trenutno u realizaciji, a ocijenjen je od strane vanjskih stručnjaka kao iznimno dobar projekt odnosno kao ogledni projekt kako bi trebali izgledati EU projekti.

»Poanta je da mi nismo stali na CARDS-u nego smo iskoristili sve mogućnosti koje nam se pružaju. U usavršavanje nastavnika i u školsku opremu je u zadnjih pet godina uloženo cca. 600.000 eura«, veli Klarić. Posljednje usavršavanje nastavnika bilo je u veljači u sličnoj strukovnoj školi u Pragu gdje su uspoređivali kako je napravljen tamošnji kurikulum i kako bi eventualno princip, da je strukovnim školama omogućena autonomija do 30 posto sadržaja mogu planirati i organizirati autonomno, funkcionirao kod nas. »U bliskoj budućnosti, već iduće godine, u planu nam je uvođenje licenciranih programa Microsoft akademije i programa za obnovljive izvore energije i opremanje takvog laboratorija. Uz pomoć takvih licenciranih programa i educiranog nastavnog osoblja lakše možemo usmjeriti naše učenike kamo dalje nakon završene srednje škole«, završava Klarić.

Redakcija Napona riječi zahvaljuje ravnatelju Klariću na ustupljenom tekstu sa željom da rezultati iz naše škole i nadalje privlače pozornost javnosti, na radost i zadovoljstvo kako učenika

i djelatnika Elektrotehničke škole tako i cjelokupne hrvatske zajednice kojoj, s ponosom, pripadamo i radujemo se svakom novom koraku.

Dojdi osmaš

Naslov je koji se i ove godine našao u središtu pozornosti budućih srednjoškolki i srednjoškolaca. Mjesto okupljanja, naravno, Trg bana Josipa Jelačića. Pravi praznik škole. Trg ispunjen mladošću i ljepotom. Neprepoznatljivi učenici. O svojim školama govore kao o najljepšim dvorcima iz najljepših bajki. U te bajne dvorce ušli su potajno s nekom neobičnom dozom straha, a sad su to pravi majstori. Trebalo ih je vidjeti na sceni. Pravi: pjevači, plesači, recitatori, glumci… Oni, zaduženi da na svoj način promoviraju svoje škole prepoznaju se kao pravi govornici, poslovni ljudi, savjetodavci. Osmaši su ih pozorno slušali. Vjerujem da su se mnogi iznenadili. Ipak je to mjesto gdje bi mogli prepoznati buduću školu. Bilo je različitih pitanja: Gdje se točno nalazite? Koliki vam je bodovni prag? Jesu li profesori u vašoj školi strogi? Ima li više cura ili je to isključivo muška/ženska škola?

S druge strane, mladi srednjoškolci, kao da su prepoznali taj urođeni strah u očima budućih srednjoškolaca. Onima koji bi rekli da imaju dovoljan broj bodova radosno bi uskliknuli: „To je to!“ Ako se pojave oni s nedovoljnim brojem bodova znale su se čuti riječi utjehe: „Ma, ne brini se, naći ćeš školu koja traži upravo takve učenike.“ Nezadovoljnih nije bilo.

Naravno da su nam najzanimljiviji bili predstavnici naše škole, učenice, učenici i njihove profesorice i profesori. Nastupili smo s neobičnim ali prepoznatljivim sloganom: „Budi IN, dođi u najINovativniju školu u jugoistočnoj Europi“ Vrlo profesionalno su odradili svoj zadatak. Pokazali su da se, već dugi niz godina, s razlogom nalaze u samom vrhu. Na tu činjenicu smo svi ponosni i spremno dočekujemo sve buduće srednjoškolke i srednjoškolce koji će s ljubavlju govoriti o svojoj školi.

Stručno usavršavanje profesora u Pragu

U okviru projekta Leonardo da Vinci – mobilnost 2009. šest je profesora Elektrotehničke škole Zagreb posjetilo Smíchovská střední průmyslová školu u Pragu.

Cilj stručnog usavršavanja bio je unaprijediti kvalitetu strukovnih programa na području IT-a u skladu s potrebama IT industrije na EU razini te tako stvoriti uvjete za učinkovitiji prijelaz strukovnih učenika na tržište rada po završetku srednje škole.

Smíchovská střední průmyslová škola u Pragu (http://www.ssps.cz) je ustanova u koju se učenici upisuju nakon devetogodišnje osnovne škole. Svojim učenicima nude dva profila školovanja:

- TECHNICKE LYCEUM (tehnička gimnazija – četiri godine)
- PROGRAM ICT (strukovni program – četiri godine)

U izbornim predmetima koje škola nudi učenicima integrirani su obrazovni sadržaji Cisco akademije, Microsoft IT akademije, Oracle akademije, Autodesk akademije, ECDL programa, ALPHACAM-a, JAVA-e, PHP-a, Linux-a. Profesori su položili odgovarajuće ispite i stekli certifikate kojima su ostvarili status ovlaštenog predavača tih cjelina.

Ravnatelj Elektrotehničke škole Zagreb profesor Ivo Klarić uspostavio je kontakt sa školom u Pragu, te s tamošnjim ravnateljem ing. Radkom Sablikom i njegovim zamjenikom mgr. Zbyšek Nechanicky-jem osmislio i napravio plan stručnog usavršavanja. Osim škole domaćina, posjetili smo i znamenitosti Praga, bili na kulturnom izletu u Kutnoj Hori i posjetili tvornicu Škoda u Mladoj Boleslavi (muzej, proizvodni pogoni, školski centar).

Stručno usavršavanje pružilo nam je priliku vidjeti koliko se i kakvih stručnih sadržaja može uklopiti u izborne predmete. Također smo dobili potvrdu da naša škola ide u pravom smjeru, jer našim učenicima nudimo kvalitetno strukovno obrazovanje kroz Cisco akademiju, a nešto slično ćemo ponuditi našim učenicima kroz Microsoftovu akademiju. U školi koristimo e-learning sustav moodle koji je implementiran u školski sustav kroz CARDS 2003 program, tako da smo i na tom području kvalitetno opremljeni. Kroz razgovore s kolegicama i kolegama iz Praga stekli smo puno novih iskustava koja ćemo u budućem radu koristiti.

Tijekom boravka u Pragu bili smo smješteni u hotelu Iris koji se nalazi ispod tribine nogometnog kluba Slavija. Slobodnog vremena je bilo malo, a proveli smo ga šećući Pragom. Bili smo i na koncertu u koncertnoj dvorani Smetana. Uživali smo u izvedbi djela Vivaldija, Pachelbela i Sarasatea praškog Komornog orkestra.

Domaćini su nas srdačno primili, i pokazali zašto je Prag jedan od stupova kulturne baštine u Europi. Kontakti i poznanstva koja smo ostvarili omogućuju nam buduću suradnju dviju škola. Postoji mogućnost da uključimo učenike u buduće zajedničke projekte.

Renato Matejaš, prof.

Posjet Münchenu i dvorcima Bavarske

Kako smo bili (i ostali) jako marljiv i dobar kolektiv te ostvarili hvalevrijedne rezultate, ravnatelj nam je omogućio da, po vrlo povoljnim uvjetima, posjetimo München i dvorce Bavarske. Na raspolaganju smo imali samo dva dana (12. i 13. prosinca 2009.) mogli smo osim Münchena posjetiti samo dva dvorca. Odabrali smo Nueswanstein i Hohenswangau koji se nalaze jedan nasuprot drugom u mjestu Swangau.

München je glavni grad njemačke pokrajine Bavarske. Po broju stanovnika je treći, a po površini šesti grad u Njemačkoj te slovi za jedno od najvažnijih privrednih, prometnih i kulturnih središta Njemačke, ali i Europe.

Nakon noćne vožnje u ranim jutarnjim satima stigli smo u München. Dok su Bavarci još spavali mi smo već bili u turističkom obilasku grada. Bilo je rano jutro pa nismo mogli ući u sve objekte, ali smo, uz stručno vodstvo, obišli središte grada i barem izvana pogledali najvažnije znamenitosti (novu vijećnicu na Marienplatzu, katedralu Frauenkirche, gradsku rezidenciju Witellbachovih koja predstavlja mješavinu renesanse, baroka, rokokoa i klasicizma, Nacionalno kazalište na Franz-Jozef Platzu, crkvu sv. Kajetana, …..te na kraju i gradsku tržnicu). Bila su dva tjedna do Božića pa je grad bio odgovarajuće okićen, a na Marienplatzu je bio i Božićni sajam. Bili smo u prigodi mnogo toga vidjeti. Ali, bilo je jako hladno, a dočekao nas je i snijeg, pa smo jedva dočekali malo slobodnog vremena kako bismo se ugrijali. „Okupirali“ smo sve obližnje kavane i naručili raznorazne kave, vruće čokolade ili čajeve. Zatim smo malo „prošvrljali“ po dućanima i nakon toga otišli u Deutsches Museum, jedan od najbogatijih tehničkih muzeja u Europi i svijetu. Dan smo završili u jednoj od najpoznatijih minhenskih pivnica gdje smo bez problema svladali pečenu svinjsku koljenicu s knedlom od krumpira i salatom, voćni desert i naravno, uživali u njihovom pivu.

Sljedeći smo dan obišli dvorce Hohenswangau i Neuswanstein.

Dvorac Hohenswangau

Dvorac Hohenswangau je u 19. st. dao sagraditi bavarski kralj Maximilian II. kao ljetnu rezidenciju svoje obitelji. Sagrađen je u gotičkom stilu na ostacima tvrđave iz 12. stoljeća, a okružuje ga prekrasna priroda. U njemu je često boravio sljedeći bavarski kralj Ludwig II. (sin Maximiliana II.) koji je odlučio na mjestu utvrde Swanstein izrgraditi novi, bajkoviti dvorac – Neuswanstein.

Dvorac Nueswanstein

Dvorac Nueswanstein je građen od 1869. do 1886. godine u stilu njemačke romanike iz 13. stoljeća. Nalazi se na nadmorskoj visini od 965 m, a prostire se na, otprilike, 6000 metara^2. Od planiranih 228 prostorija uređeno je svega 15, jer je izgradnja dvorca bila preskupa, a osim toga Ludwig II. nije dočekao njegovo dovršenje. Preminuo je (ubijen?) pod sumnjivim okolnostima. Sve uređene dvorane pravo su bogatstvo. Dvije najvrjednije i najatraktivnije prostorije u dvorcu su Prijestolna dvorana (*Thronsaal*) i Dvorana pjevača (*Sängersaal*). Prva je okružena kićenim bizantinskim arkadama, a projektirao ju je Eduard Riedel, po uzoru na Aju Sofiju. Ona je druga dvorana dvorca po svojoj veličini, a posebno je vrijedna zbog izuzetno dekoratvinih mozaika na apsidi i kružnom prikazu životinja na podu. Najveći prostor u dvorcu zauzima Dvorana pjevača koja je izvedena prema originalu u Wartburgu i ima uzdignuti strop s panelima ukrašenim intarzijama s dekorativnim motivima.
Ovaj dvorac jedan je od najposjećenijih u Europi, a uzet je i kao primjer dvorca u Disneyevim crtićima. Nama je bilo jako lijepo. I, svakako, preporuka: to treba vidjeti!

Za Napon riječi svoj trud uložila naša vrijedna profesorica Romana Bogut

Državno natjecanje iz osnova elektrotehnike i mjerenja u elektrotehnici

Učenici i profesori ni ove godine nisu propustili ostvariti, svoj i naš, zadani cilj: sudjelovati na natjecanju iz osnova elektrotehnike. Naravno da su svojim radom pokazali da im je mjesto među najboljima.
Ove su se godine zaputili u Split. Ondje se, u Elektrotehničkoj školi Split, domaćin ovogodišnjeg Državnog natjecanja, 29. i 30. travnja najbolji od najboljih znanja pokazivali natjecatelji četverogodišnjih strukovnih škola iz osnova elektrotehnike i mjerenja u elektrotehnici. Bili su to predstavnici drugog razreda srednjih strukovnih škola koji su plasman na državno natjecanje stekli jednim od prva dva mjesta na županijskim i međužupanijskim natjecanjima.

Naš predstavnik bio je Luka Kosanović, učenik 2.c razreda. Ostvario je izvrsno 16. mjesto. Valja naglasiti da je Luka nastupio pod jakom virozom. Nije se dao, što pokazuje rezultat iz praktičnog dijela. Od ukupnih 30 Luka je osvojio izvrsnih 25 bodova.
Iskrene čestitke Luki i njegovim profesorima, posebno voditelju Josipu Bićaniću.

I OVE SMO GODINE NA DRŽAVNOM NATJECANJU IZ ENGLESKOG JEZIKA

Engleski jezik prava je poslastica učenicima naše škole. Već godinama sudjeluju na natjecanjima od školske do državne razine. Svake nas godine, svojim znanjem, ugodno iznenađuju. Lijep je to osjećaj. Ponosni smo na svoje učenike. Daju nam na znanje da se isplati s njima raditi. Ove godine, svojim znanjem, svoju profesoricu engleskog jezika **Ankicu Knežević**, a i sve nas, razveselio je učenik IV. c **Robert Halar**. Robert je skroman, samozatajan učenik. Svojim radom ulijeva povjerenje kod svih profesorica i profesora koji mu predaju. Svi oni ističu kako im je zadovoljstvo bilo raditi s takvim učenikom. Kad je saznao da ćemo o njemu pisati u najnovijem Naponu nemalo se iznenadio: „ Nisam ja jedini, i drugi učenici sudjeluju na natjecanjima," branio se Robert. „Prošle, pa i godinu ranije su naši učenici sudjelovali na natjecanjima iz engleskoga jezika. Ostvarili su izvrsne rezultate," nastavio je Robert. Naravno da se slažemo s njim. Nismo zaboravili naše učenike prethodnih generacija: braća Seražin su nam još uvijek u dragom sjećanju. Svakako ih je potrebno istaknuti jer su svojim uspjesima nadahnuće mladim, novim generacijama. Ove godine za svoje izvrsno drugo mjesto u Županiji, svojim učenjem, se izborio naš Robert Halar. Želimo mu da ubuduće bude ustrajan u borbi za nova znanja. Sigurni smo da će mu sve naučeno, ne samo iz engleskoga jezika, dobro doći u, nadamo se, uspješnom, studentskom životu. Uspjehe svih naših učenika s velikim zadovoljstvom pozdravljaju svi učenici profesori i naravno, ravnatelj naše škole Ivo Klarić. U ime svih spomenutih, redakcija Napona riječi Robertu čestita na postignutom uspjehu, sa željom da mu taj uspjeh bude nadahnuće za njegov budući rad.

KULTURNA BAŠTINA

Julije Knifer : Meandar

MUZEJ SUVREMENE UMJETNOSTI (MSU)

Muzej koji se očekivao deset godina konačno je otvoren polovicom prosinca 2009, vrlo svečano, glamurozno uz mnoga zbivanja i događanja do kasno u noć. Bilo je vrlo prestižno da se tu večer bude u MSU.
U starom MSU na Gornjem gradu u raznim depoima bilo je pohranjeno 12000 izložaka , vjerojatno svi ne i ispravno niti po propisima. Moralo se naći mjesta za te izloške, trebalo je izići u nove, velike, prostrane prostore, naročito je insistirao Vjenceslav Richter da se preseli u Novi Zagreb. Tako je i Novi Zagreb od "same Spavaonice" odjednom pretvoren u kulturni i značajni dio grada. U Novom Zagrebu je Arena (Lanište) za sportska velika događanje , koncerte i estradne manifestacije. U Blizini MSU je Avenue Mall kompleks raznih namjena od shoopinga, sjedanja i uživanja u vidicima, kulturi (ogromni Algoritmov megastore). Uvijek je prepuno svijeta, sveopći "mooving" kako bi rekli u žargonu..
Na natječaju za MSU pobijedio je arhitekta Igor Franić i projektirao zgradu u formi meandra i tako ga posvetio našem velikom umjetniku slikaru Juliju Kniferu i njegovim crno- bijelim meandrima dok je slikao u grupi "Gorgona". Vjerojatno je i Knifer radio po uzoru na Kazimira

Maljevića i njegove slike "Kvadrat na crnoj podlozi" i "Kvadrat na bijeloj podlozi", to su njegove slike iz razdoblja suprematizma.
Prvi dio muzeja označava djelovanje jednog životnog muzeja - Zbirke u pokretu, kojeg će resiti i drugi događaji kao glazba, ples, riječi a posebno vizualna umjetnost. Taj dio muzeja osmislili su prof. Nada Beroš i prof. Tihomir Milovac.

Za ovaj muzej izabrano je 600 izložaka, a otprilike svaki mjesec - dva mijenja se nekoliko izložaka. Postave izložbe ili cjeline dijele se u više grupa.

1. UMJETNOST DO 1945
2. EXAT 51 (VLADO KRISTL I NJEGOVI LUMINOKINETIČKI OBJEKTI, RANI RADOVI ALEKSANDRA SRNECA, VJENCESLAVA RICHTERA ,BOŽIDAR RAŠICA, IVAN PICELJ. Oni se svi zalažu za apstraktnu umjetnost, vizualnu komunikaciju i sintezu svih likovnih disciplina
3. NOVE TENDENCIJE
4. GORGONA (od 1959 do 1966 u Zagrebu je djelovala grupa : Josip Vaništa, Julije Knifer,, Đuro Seder, Ivan Kožarić i zalagali su se za nekonvencionalne oblike likovnog izražavanja
   Vrlo je zanimljiv u potpunosti postavljen atellier Ivana Kožarića sa svim alatima kojima je radio kao i svim materijalima s kojim je radio, ističe se njegova skulptura "Unutarnje oko " kao i intrigantna instalacija stari, žuti renault, popularna "četvorka" izložena okrenuta na bok tipičan ready -made. Ima izloženih bicikla s dva para pedala i bicikla s

dva volana. Dva doajena hrvatske suvremene umjetnosti i umjetnosti uopće Ivan Kožarić i Josip Vaništa bili su na svečanom otvorenju muzeja.

Ova instalacija Josipa Vanište posvećena je MANETU.

5. NOVA UMJETNIČKA PRAKSA
6. ZBIRKA FILMA , FOTOGRAFIJE I VIDEA
7. MODERNA
8. ZENIT (nazvana po časopisu Ljubomira Micića "Zenit" 1929)
9. ZBIRKA DIZAJNA I PLAKATA
10. ZBIRKA MARGINALNE UMJETNOSTI
11. POSEBNA ZBIRKA - DONACIJA SILVANE SEISSEL

Muzeju ja za otvaranje poklonio instalaciju , dvostruki tobogan, umjetnik svjetskog glasa Carsten Hoeller.
Tobogan je jedna od velikih atrakcija, svojim oblikom podsjeća na strukturu DNK i pričinja veselje posjetiteljima.

TOBOGAN

Svatko tko namjerava posjetiti MSU morati znati neke osnovne stvari i što ga tamo očekuje. Najbolje za ilustraciju da se zna što je READY MADE predmet već gotov za upotrebu i stalno imati na umu MARCELA DUCHAMPESA koji je na jednom otpadu našao jedan stari

pisoar i izložio ga na izložbi i time mu automatski dao značenje umjetničkog djela i eksponata. MSU je muzej koji šokira, intrigira, ponekad iritira, neki eksponati su morbidni i degutantni, besmisleni (FLUXUS), ali ima vrhunskog slikarstva, sjajnih i dosjetljivih instalacija, visoko vrijednih skulptura, fotografija, plakata. Iza svakog ugla čeka nas iznenađenje, Cilj svih tih eksponata je da nas iznenadi, ushiti, privuče i što je najvažnije da razmišljamo o njemu , o cilju i razlogu tog djela pa makar to bio i fluxus tj. Besmisao. Tamo sami morate otkriti da li volite apstraktno slikarstvo, minimalizam , op-art (optička umjetnost), kinetičku umjetnost (umjetnost u pokretu), pop-art, konstruktivizam, vizualne skulpture i instalacije. Kad spominjem instalacije mene uvijek nanovo oduševljava instalacija arhitektonskog dvojca PENEZIĆ-ROGINA a zove se "Tko se boji vuka još u Digitalnoj eri" a bila je izložena na 11. venecijanskom bijenalu arhitekture 2008.

Miroslav Šutej ."Žar ptica Petruška"

Aleksandar Srnec "Kompozicija"

LOVRO ARTUKOVIĆ:

Lovro Artukovič : "Djevojka koja lebdi"

Marija Ujević - Galetović

Jan Fabre

Soba s apstraktnom umjetnošću, uglavnom geometrijska apstrakcija.

Vatroslav Kuljiš : Kompozicija (ekspresionizam boje)

Vojin Bakić:"Bik"

Jan Fabre :"Umjetnik pljuje po svom grobu" -

Ante Rašić

Victor Vasarely kao glavni predstavnik optičke umjetnosti (op-art) dvostrukih perspektiva

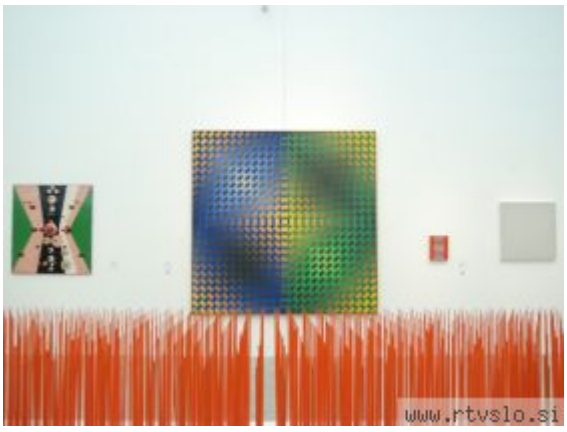

Miroslav Šutej

Braco Dimitrijević:

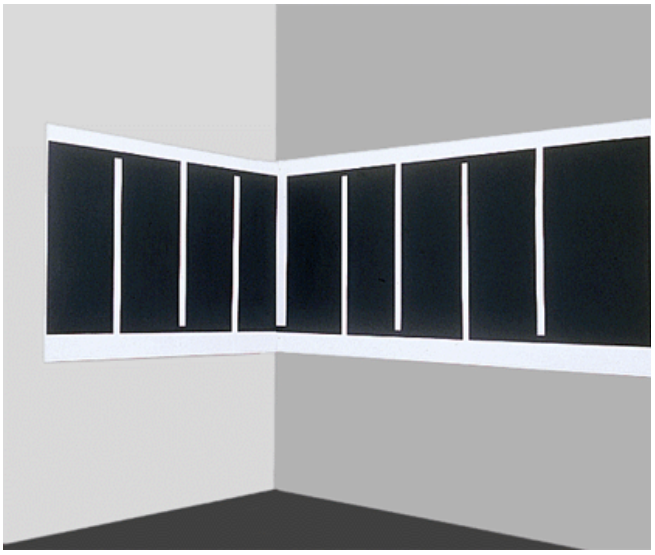

Julije Knifer: Meandar u kut
1961. ulje na platnu,
143 x 308 cm / 143 x 199 cm
inv. br. 1920 (1-2)
Snimio Darko Bavoljak

Slika "Meandar u kut" antologijsko je djelo u opusu Julija Knifera (1924.) kojeg karakterizira izbor jednog motiva i njegova sustavna i dosljedna problematizacija. Meandar kao izabrani motiv, formalno čvrsto zadan granicom slike sa sadržajno jednakovrijednim crnim i bijelim površinama, isključiva je Kniferova tema od 1959. godine.
Dosljednost ponavljanja, kako ritma samog "meandra" na slici, tako u vremenu, odredila je Kniferov opus jednim od najzanimljivijih pojava u poslijeratnoj hrvatskoj umjetnosti. Izraženi apsurd, paradoks i ironija približili su Julija Knifera protokonceptualnoj grupi Gorgona kojoj je pripadao kao član od njezina osnivanja (1959.), a ova je slika nastala u periodu najintenzivnijeg djelovanja grupe.

Ivan Kožarić: Unutarnje oči
1959./1960.sadra,
31,5 x 25 x 29,7 cm
inv. br. 785
Snimio Boris Cvjetanović

Josip Vaništa: Beskonačni štap / U čast Manetu
1961. instalacija (stolica, štap, cilindar),
87 x 112 cm
inv. br. 3128 (1-3)
Snimio Boris Cvjetanović

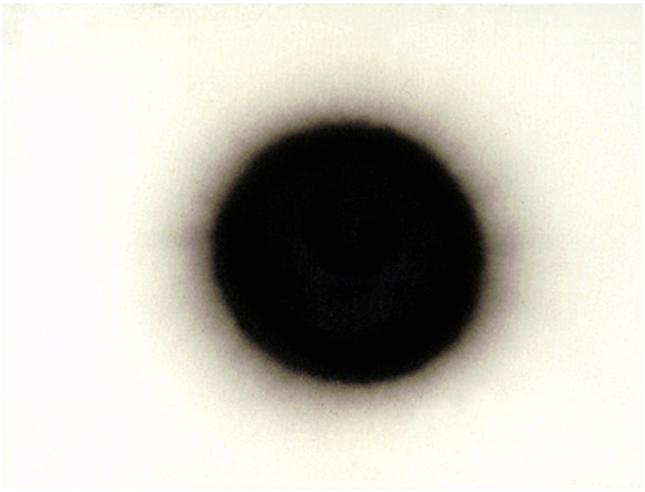

Otto Piene: Odimljena slika
1961.ulje na platnu,
67,7 x 96 cm
inv. br. 764
Snimio Darko Bavoljak

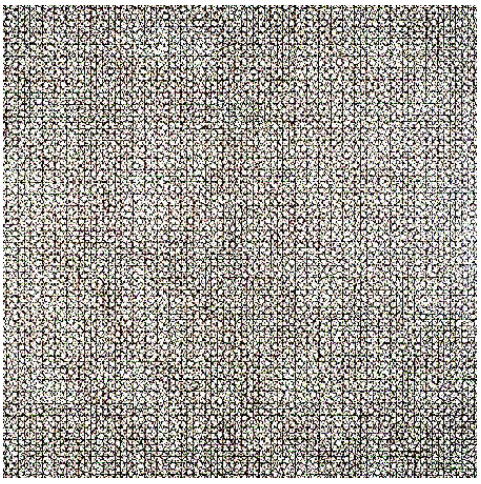

Francois Morellet: Četiri dvostruke mreže
0°, $22,5^o$, 45°, $67,5^o$
1961.ulje na drvu,
80 x 80 cm
inv. br. 1255
Snimio Darko Bavoljak

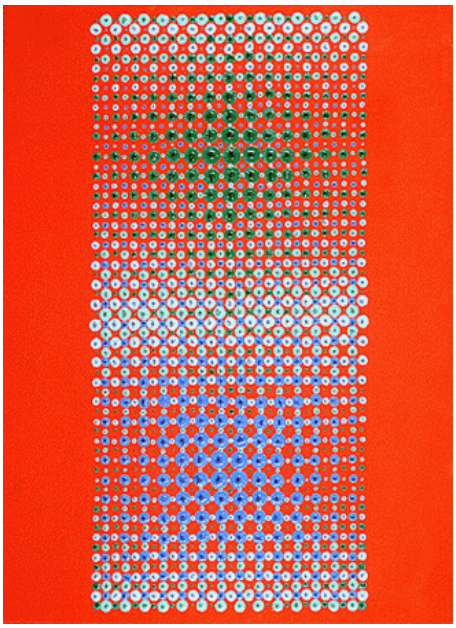

Almir Mavigner: Pravokutnik
1961. ulje na platnu,
32,2 x 24,2 cm
inv. br. 763
Snimio Nedjeljko Ćaće

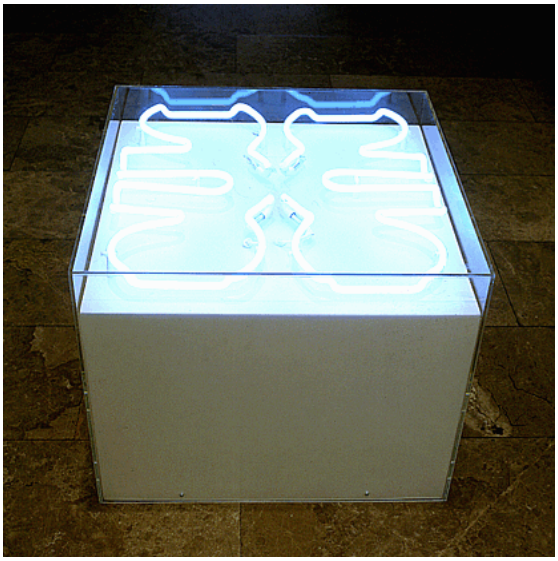

Maurizio Nannucci: Occultamento
1969.drvo, sintetski lakovi, neon, pleksiglas,
59,5 x 59,5 x 50 cm
inv. br. 294 1
Snimio Darko Bavoljak

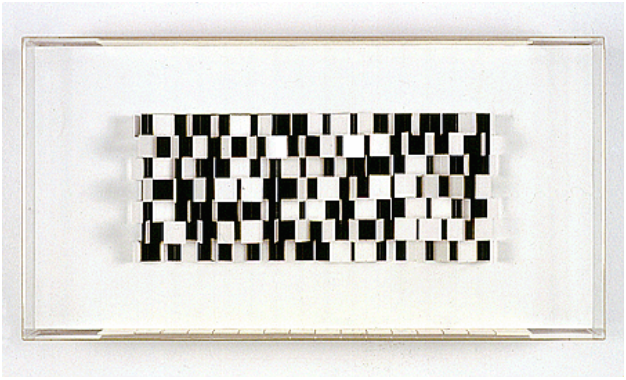

Julio Le Parc: Vjerojatnost
crnog jednaka bijelom No 4
1961.drvo, plastika,
44,8 x 89,8 x 14,5 cm
inv. br. 775
Snimio Darko Bavoljak

Vjenceslav Richter: Reljefometar
1967. aluminij,
168 x 169 x 12
(promjenljiva dimenzija) cm
inv. br. 1181
Snimio Boris Cvjetanović

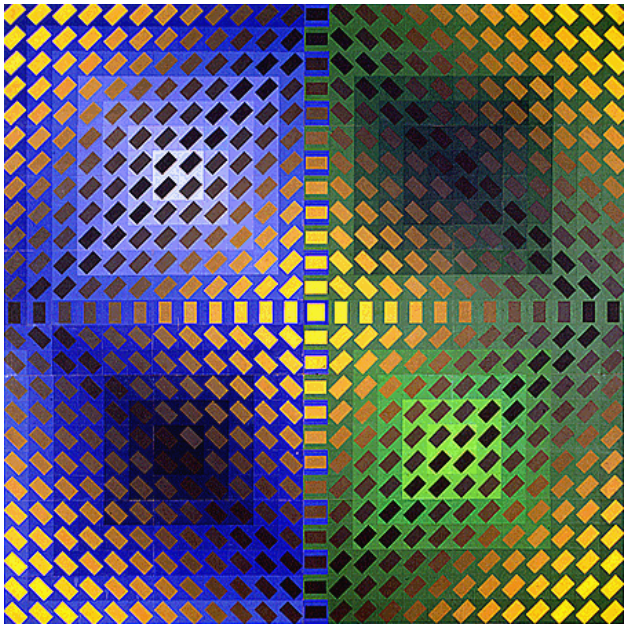

Victor Vasarely:
Barson
1967.kolaž na papiru,
250 x 250 cm
inv. br. 1250
Snimio: Nedjeljko Ćaće

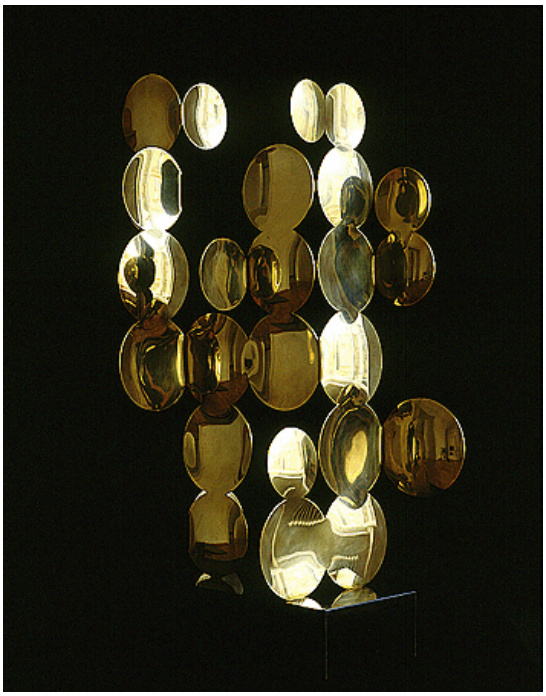

Vojin Bakić:
Svjetlosne forme 5
1963./1964.mjed,
65,4 x 37 x 20,5 cm
inv. br. 966
Snimio Darko Bavoljak

ZAŠTO ZVIJEZDE TREPERE?

Svakome je od nas poznat uzvišeni i uzvisujući pogled na zvjezdano nebo za vedre noći, daleko od gradskih svjetala. Uz nebrojeno mnoštvo zvijezda vidljivih na nebu – zapravo ih golim okom vidimo između pet i šest tisuća – možda najčudesniji prizor je njihovo treperenje. Tisuće treperavih svjetala! Kao da nam svaka zvijezda nastoji poslati tajnu poruku Morseovim znakovima. Bez svog treperenja zvijezde bi se od nas još više udaljile i više zapravo ne bi bile zvijezde, nego samo različito sjajne točke svjetlosti.

Treperenje zvijezda samo je lijepi privid. Zvijezde ne trepere, što će vam lako potvrditi svaki svemirski putnik. Treperenje je posljedica postojanja zemaljske atmosfere, ili točnije, pomicanja slojeva zraka iznad nas. Međudjelovanje čestica prašine i molekula plina u zraku razlog je što svjetlost koja dolazi do našeg oka naizgled treperi.

Pažljivom promatraču neće promaći činjenica da zvijezde nisko na obzoru trepere jače od onih točno iznad glave, u zenitu. Razlog tome je što se zrake svjetlosti na obzoru jače lome od onih koje stižu ravno odozgo. Na obzoru se svjetlost probija kroz deblji sloj atmosfere, gdje je zrak gušći, ali i topliji. To drugim riječima znači da se na tom mjestu molekule zraka brže gibaju. Usto je gustoća donjih slojeva vrlo nejednolika. Tu se poput pokrivača različite gustoće smjenjuju slojevi toplijeg i hladnijeg zraka. Oni stvaraju zračne valove i vrtloge. Zbog toga se zrake svjetlosti sa zvijezda blizu obzora nejednoliko lome i zbog toga do mrežnice našeg oka ne dolaze usporedno. Ta nejednolikost je treperenje. Tome valja pridodati pomicanje slojeva uzrokovano zračnim strujama, odnosno vjetrom. U visokim slojevima atmosfera je, općenito govoreći, mnogo mirnija. Zbog toga blizu zenita vidimo tek slabo treperenje najsjajnijih zvijezda.

Kada bismo se polako, primjerice, balonom, uspinjali kroz atmosferu, ustanovili bismo da se treperenje zvijezda stalno smanjuje, a na visini od, otprilike, 30 kilometara potpuno nestaje.

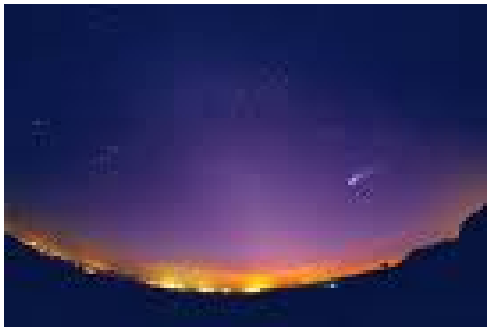

Ima noći kad zvijezde trepere iznimno jako. To se zbiva kad su tlak i temperatura zraka niski, postotak vlage u zraku je visok, a vjetar umjereno puše. Međutim, na jačinu treperenja zvijezda utječe vrlo mnogo čimbenika u složenoj međuovisnosti.

Zanimljiva je činjenica da se treperenje u blizini oblaka pojačava, a to ukazuje na to da su tamo slojevi zraka različite temperature nabijeni jedan uz drugoga.

Zagonetno je što crvene zvijezde trepere manje od bijelih, te što najjače trepere zvijezde na sjevernome nebu.

Pogledamo li zvijezde vrlo pozorno, ustanovit ćemo da ne soma što trepere, nego i mijenjaju boju. To je posljedica činjenice da se svjetlost različitih boja, odnosno valnih duljina, različito lomi pa se, primjerice, može dogoditi da neki sloj jače lomi ljubičastu svjetlost, a slabije crvenu. Takve promjene boje zvijezde bolje zapažamo blizu obzora.

Najljepše treperi najsjajnija zvijezda na zemaljskome nebu, Sirius, koji se na našim zemljopisnim širinama najbolje vidi zimi. Nalazi se na južnome nebu, razmjerno blizu obzora, a slijedi zviježđe Orion, po mnogima, najljepše na nebu. Promatramo li Siriusa dvogledom, njegovo treperenje postaje još čudesnije. Katkad – kad se u donjim slojevima atmosfere pojave posebno gusti pojasevi – kao da se zvijezda za djelić sekunde posve ugasi, tako je jako njezino treperenje. Također je vrlo dojmljiva njezina promjena boje. U ovom kontekstu valja spomenuti i treperenje skupine zvijezda nazvane Vlašići ili Plejade. U toj skupini, koju također vidimo na južnome zimskom nebu, sedam je vrlo bliskih zvijezda, a pomnijim promatranjem njihova treperenja čak se može prepoznati prolaženje pojedinih zračnih slojeva.

Zanimljivo je spomenuti da planeti na, noćnome nebu, trepere mnogo manje od zvijezda stajaćica, premda na prvi pogled izgledaju poput njih. Po njihovom slabom treperenju zapravo ih i možemo lako prepoznati kao „lažne zvijezde", a najlakše je to kod najsjajnijih među njima, Veneri, Marsu, Jupiteru i Saturnu. Razlog razmjerno slabom treperenju je njihova, u svemirskim razmjerima, velika brzina. Zvijezde su doista tek točkasti izvori svjetlosti, a samo se oku doimaju kao treperavi sićušni diskovi. Nasuprot tome, planete oči vide kao prave pločice: u usporedbi s promjerima zvjezdanih pločica imaju 200 do 1000 puta veći promjer. Zbog toga nikoga ne čudi što Mjesec uopće ne treperi. Strogo uzevši, treperiti mogu samo točkasti izvori svjetlosti. Površinu planeta, na noćnome nebu, možemo

zamisliti kao da je sastavljena od mnogih bliskih izvora svjetlosti, a svaki od njih treperi neovisno o drugima. Kako naše oči vide gotovo stalan zbroj njihove treperave svjetlosti, mozak to ne prepoznaje kao treperenje.

Julijana Lozar, prof

ZAŠTO (NI)SAM PROTIV CRKVE KRISTOVE?

U zadnjih nekoliko tjedana, sve učestalije, medijski se u negativnom kontekstu, govorilo o Crkvi Kristovoj. Najviše na udaru bio je sam vrhovni poglavar Crkve. Mnogi biskupi i mnogi svećenici prikazuju se kao zabludjeli i opasni po vjernike. Medijima se priključiše i mnogi drugi, i djeca i odrasli, i mladi i stari, i tobožnji vjernici i nevjernici. Svi su najedanput Crkvu Kristovu gledali kroz prikaz medijske hajke, što uvelike navodi na jedno: Zašto sada i s kojim ciljem? Nije nepoznato da prvi glasnogovornici širenja loše slike o Crkvi jesu ili vjernici formalisti ili svi oni koji iz nekih svojih razloga ne pripadaju Crkvi, kako ateisti, tako i pripadnici mnogih drugih vjera, pokreta i sekti. A mediji su postali najbolji prenositelji takvih udara na Crkvu i svećenike. Prisjetimo li se prošlih vremena, stječe se jasan dojam, kada je Crkva u pitanju, da se stvari ponavljaju. Tako je to bilo i u Isusovo vrijeme, a i u vrijeme najžešćih progona Crkve kroz povijest.

Zanimljivo je da je i sam Isus upozoravao na formaliste, na dvoličnjake i na sve one koji

su jedno govorili ili propovijedali, a drukčije ili suprotno od toga što su govorili živjeli. Dakle, i sam Isus je, ali ne etiketirajući nikoga pojedinačno, bio protiv loših vođa i loših pastira kako druge crkve tako i Crkve koju je sam utemeljio. Na sličan način, mnogi su, poput Isusa Krista, mučenički dali svoj život za istinu, za istinu koja je očito smetala onima koji nisu živjeli po istini. Istina im je toliko zasmetala da su odlučili uzeti pravdu u svoje ruke te se lažima i osudama odupiru istini.

Također, sve učestalije se Crkvu spominje u kontekstu bavljenja politikom ili nepotrebnim miješanjem u politiku. S takvima je, često besmisleno, ulaziti u bilo kakve rasprave, jer najčešće govore u kontekstu mržnje ili na temelju „rekla kazala."

I nama samima se često dogodi da nasjednemo na medijsku hajku, pjenimo se i ljutimo, da bismo, na kraju, shvatili kako smo naivno nasjeli, unaprijed osuđivali, a da uopće nismo ni pomislili je li to smišljena hajka protiv nekoga. A k tome, gdje je: „Nedužan je sve dok mu se ne dokaže!" Slična situacija je nažalost, i među nama. Mi vjernici ne smijemo vjerovati medijskim spletkama i onima koji govore jezikom rekla-kazala. Nije lako raditi

i živjeti s onima koji tako olako, reklo bi se, naprečac, zaključuju i osuđuju. Nije slučajno da takvi govore: „Isus da, Crkva ne!"

A opet, pitam se, kao i mnogi, tko se to toliko, i zašto, trudi, s toliko mržnje govoriti o Crkvi, Crkvi Kristovoj? Tko se to trudi, nadasve Pastire Crkve Kristove, prikazivati kao neodgovorne i loše vođe?

Nažalost, u svemu tome sudjeluju i mnogi nazovimo ih vjernici, vjernici koji formalno po primanju sakramenata pripadaju Crkvi, ali ne prakticiraju svoju vjersku pripadnost. Najčešće i ne znaju za svog svećenika kako izgleda, ali znaju kako živi, što vozi i gdje se kreće. Nažalost, i djeca njihova ih slijede u tome. Poučeni primjerom vlastitih roditelja, ružno, bez provjere, a na temelju „rekla-kazala" ružno govore o svećenicima pastirima Crkve Kristove. Kada Crkvu napadaju i kritiziraju, redovito misle na užu tj. hijerarhijsku Crkvu (papa, biskupi, svećenici župnici,…). Ovakvi vjernici, to je sve očitije, kroz svoju savjest i propuste gledaju Crkvu. Poznate su Isusove riječi: „Tko nije za mene, protiv mene je!" A zaboravljaju ono najvažnije: „Crkva, to sam i ja." Svaki kršćanin, pripadnik je Crkve Kristove, Crkve koja je djelo samog Isusa Krista. Zaboravlja se na Isusove riječi: „Petre, Petre, ti si Stijena, i na toj Stijeni sagradit ću Crkvu svoju, ni vrata paklena je neće razoriti"!

I konačno, zapitajmo se, svatko za sebe, tko sam ja i tko mi daje pravo da vlastitu Crkvu, Crkvu koju je ustanovio On koga slijedim, blatim i bez dokaza laži govorim? Jesam li svjestan da se tako stavljam nasuprot Bogu i njegovoj Crkvi? Bez obzira na pripadnost ili nepripadnost toj Crkvi, zapitajmo se, kome ja to služim i u čije ime to činim?

Ako je Crkva Božje djelo, nerazoriva, a zašto je, pobogu, uporno želim razarati?

Zar nije važnija Istina i oni koji za Istinu žive? A toliki su u Crkvi prisutni koji poput Isusa Krista svojim primjerom pokušavaju i nas za sobom povući, da bi ovaj svijet učinili pravednijim i boljim. Misionari, dobročinitelji, oni koji nesebično bolesnicima i najpotrebnijima služe, mole i pozivaju na molitvu i dobra djela, a na taj način pozivaju na preobrazbu boljega društva. Da bi se takav svijet dogodio, prestanimo razarati ili, prestanimo podržavati razarače i rušitelje, a sami krenimo od sebe, ne upirući prstom u druge. Prepoznajmo u Crkvi Kristovoj sve ono dobro, a njihove napore i pozive prema najodgovornijima ne smatrajmo bavljenjem politikom, već dužnošću da to čine na dobro svih. To im je, u njihovu poslanju, i zadatak, štititi najugroženije.

Načinimo zaokret, započnimo, konačno, jedan novi život, život u istini, pravdi i ljubavi, po uzoru na Njega koji je umro za Istinu da bismo svi mi mogli živjeti.

Dragi prijatelji, dragi kršćani, i svi dragi vjernici, i praktični i ostali vjernici, i svi ostali, na svima nama je da izaberemo pravedniji put, prepoznamo istinu i slijedimo je. Na

svima nama je da prepoznamo dobre radnike i dobre pastire i slijedimo ih, te zajedničkim naporima i dobrim djelima onemogućimo one druge koji su se od Crkve Kristove udaljili. Ne samo onemogućimo, nego im pomognemo da se vrate na pravi put koji su na početku i izabrali. To se odnosi na sve izgubljene sinove Božje. I na mene samoga kad se udaljim od NJEGA!

Za Napon riječi pripremio naš stalni suradnik, vjeroučitelj Ivan Banožić

U okviru projekta Leonardo da Vinci – mobilnost 2009. šest je profesora Elektrotehničke škole Zagreb posjetilo Smíchovská střední průmyslová školu u Pragu.

Usavršavanje je provedeno u razdoblju 7. 2. 2010. – 13. 2. 2010. Cilj mu je bio unapređenje kvalitete strukovnih programa u području IT u skladu s potrebama IT industrije na EU razini, te potaknuti stjecanje specifičnih vještina i kompetencija hrvatskih
strukovnih nastavnika na području IT, kako bi se stvorili uvjeti za učinkovitiji prijelaz učenika iz strukovnih škola na tržište rada po završetku srednje škole.

Smíchovská střední průmyslová škola u Pragu je ustanova u koju se učenici upisuju nakon devetogodišnje osnovne škole. Svojim učenicima (ima ih 630) nude dva profila školovanja:

- tehnička gimnazija (TECHNICKÉ LYCEUM – četiri godine)
- strukovni program ICT (INFORMATIČNÍ TECHNOLOGIE– četiri godine).

Učenicima omogućuju izborne predmete u kojima su integrirani obrazovni sadržaji Cisco akademije, Microsoft IT akademije, Oracle akademije, Autodesk akademije, ECDL programa, ALPHACAM-a, JAVA-e, PHP-a, Linux-a. Profesori su položili odgovarajuće ispite i stekli certifikate kojima su stekli status ovlaštenog predavača tih cjelina.

U okviru programa posjeta upoznali smo se s načinom rada te škole, njenim projektima, školskim kurikulumom informacijskih tehnologija i tehničke gimnazije, te s obrazovnim sustavom u Češkoj Republici. Vidjeli smo kako su kolege u Smíchovská střední průmyslová škola u Pragu ugradili dijelove certificiranih programa u svoje predmete te kako su organizirali rad u učionicama/laboratorijima. Razgledali smo i upoznali Prag, glavni grad Češke Republike, te Kutnu Horu, grad koji je nastao u 12. stoljeću, kao rudarsko naselje smješteno oko rudnika srebra, i ubrzo postao kraljevska kovnica novca. Posjetili smo i tvornicu i obrazovni centar Škoda Mladá Boleslav.

Razgledali smo Kutnu Horu. Posjetili smo Katedralu Sv. Barbare i Kraljevsku kovnicu srebrnjaka ...

Mi smo u svojoj školi već ugradili program Cisco akademije u predmete Računalne mreže I i Računalne mreže II, a sad želimo to učiniti i s Microsoftovim programima.

Upoznali se s nači izvođenja praktične nastave i izvannastavnim aktivnostima...

Trenutačno troje nastavnika naše škole polazi obuku iz programa Microsoft MCSA. Našem je školskom timu cilj u izborne i fakultativne predmete ugraditi nastavne sadržaje iz verificiranih programa obrazovanja, te pružiti našim učenicima nova znanja (npr. administriranje operacijskim sustavima, rad sa serverima i slično) u okviru novog, izbornog predmeta, ili čak osmišljavanje i predlaganje novog zanimanja u skladu s potrebama tržišta rada. Kroz razgovore s kolegicama i kolegama iz Praga stekli smo puno novih iskustava koja ćemo primijeniti u budućem radu. Dogovorili smo i suradnju dviju škola.

Posjetili smo tvornicu Škoda u gradu Mladá Boleslav. Razgledali smo muzej, proizvodne pogone tvornice i obrazovni centar...

Za Napon riječi pripremila Andrea Bednjanec, prof.

Janko Polić Kamov

Tijekom pojavljivanja našeg Napona već smo se navikli ponešto pripremiti o poznatim piscima hrvatskim. Svaki se put trudimo odabrati nekoga tko se svojim stvaralaštvom nametnuo, a o kojemu naši dragi čitatelji vole saznati i nešto više. Ovoga puta, sam po sebi, svojim neobičnim pojavljivanjem pred čitateljskom publikom, nametnuo se mladi hrvatski pisac Janko Polić Kamov.

Namjerno ističemo mladi jer je na ovom svijetu bio svega 24 godine. Rodio se u uglednoj i bogatoj obitelji, u Rijeci. Neobičan je Janko Polić Kamov: U osnovnu je školu krenuo 1893., a 1897.u gimnaziju. Već sa 6 godina čitao je Smičiklasa, (Smičiklas: u Kamovljevo vrijeme istaknuti profesor na Filozofskom fakultetu, po mnogočemu uzor tadašnjim mladim intelektualcima: poštovatelj Račkoga i Strossmayera, a njegovi zastupnički govori u Hrvatskom saboru imali su velikoga odjeka. Tako je godine 1891. u Saboru izjavio: *"Mi hoćemo da nezavisna Hrvatska ima onaj položaj u monarhiji, koji imade i Ugarska"*.) Janko Polić Kamov je već s osam godina, zajedno s braćom, izdavao kućni književni list *Sokol* te izvodio kućni teatar, a pisao je i pjesme o Majci Božjoj i samokresu u Harambašićevu stilu. Nemirno vrijeme rađalo je i nemirne duhove. Posebna se potreba za aktivnošću osjeća u nedostatku slobode. Tako će Kamov svoje nezadovoljstvo pokazati na vrlo radikalan način. Postao je, u prvim razredima gimnazije, radikalan nacionalist, popriličan vjerski fanatik i kulturni tradicionalist.

Gdje si draga jučer bila

Gdje si draga jučer bila
što si mene pozabila?
Zašto nećeš k meni doći
da ti ljubim crne oči!
Tvoje lijepe očice
jesu dvije svjećice.
Tvoje lijepe usnice
jesu dvije ružice.
Čekao sam te do ponoći.
Mislio sam da ćeš doći.
Kad sam pogledao sat
otišao sam i ja spat!

Niz je neobičnih postupaka koji su obilježile životni put tog neobičnog hrvatskoga umjetnika nemirna duha. Zbog svega što je činio bio je izbačen iz gimnazije. Bio je osuđen na tri mjeseca zatvora zbog sudjelovanja u protukhuenovskim demonstracijama. Do kraja života, svestrani umjetnik se pokušavao na različite načine afirmirati: bio je šaptač i sporedni glumac. Nažalost, na turneji su mu alkohol, kavane, jeftini hoteli i neuredan način života narušili zdravlje. 1905. se vraća u Zagreb. Tu, ponovno, na neobičan način, započinje književni rad. Piše *Psovku*, *Ištipanu hartiju*, *Na rođenoj grudi* i *Tragediju mozgova*). Nakon osnutka tjednika *Pokret* sudjeluje u njemu do smrti kao vanjski suradnik. Iste godine počinje njegovo putovanje po inozemstvu. Oduševljen je inozemstvom: operom i koncertima u Marseilleu te galerijom u Trstu. Piše dramu *Čovječanstvo* i proučava psihologiju i sociologiju. Žali se na bolest u plućima, očima, prstima, 1909. Neko je vrijeme ležao u bolnici u Zagrebu. Godinu kasnije dovršava *Mamino srce* te putuje preko Genove za Marseille i Barcelonu. Španjolska ga privlači industrijom, trgovinom,

političkim životom, kulturnim pluralizmom, kontrastima, nemirom i gibanjem masa, a Barcelona slikarstvom i književnom tradicijom. 10. kolovoza piše bratu da boluje na *gastro-intestinale*, a devet dana kasnije umire u bolnici *Santa Cruz* u Barceloni gdje je i pokopan na bezimenome bolničkom groblju.

Isušena kaljuža

- Da nema vjere, ljudi bi klali i robili.
– A zašto kolju i robe danas?
– Jer je nema.
– A zašto su klali?
– Jer je nije ni bilo.
– A kad je prema tome bila?
– Nikada!

O poštena gluposti, što si rodila djecu, da te izda i sjeti, kako je od tvoje radosti ostala sjeta, od tvoje gluposti filozofija, od tvojega humora ogorčenje, od tvojega zdravlja sušica, od tvojega rodoljublja proklinjanje vlastite grude.
Što pokreće velika djela? Taština. Želiš ime, slavu, popularnost, hoćeš da značiš nešto u svijetu, u narodu. I eto – niču novinari, političari, učenjaci, pisci – čitava jedna legija ljudi, u kojih je taština jača od želuca. I ničU heroji i – mučenici... Naravski, mi vidimo samo čovjeka, što je prošao u tamnicu radi ideje, ali nikada ne primijetimo, radi čega je došao uopće do jedne ideje. Sadizam je (...) jedan logični apsurd: zadaješ bol i uživaš. A ako je jedan apsurd logičan, onda su svi apsurdi logični.
Po čemu ćeš poznati nevinoga u bordelu? Po gadnim rječetinama. A što je ono, kad bludom isisani pisac bez srama propovijeda apstinensu? Sad reci, nijesi li nikada osjetio strašnu potrebu biti dobar, pošten, vrijedan, kad si nešto zla, nedopuštena i gadna već imao na sebi? To reci, ti! Ko dijete–đače dogodi se, te dobijaš u školi prve redove, a pred svijetom ističeš svoju nemarnost; kad zapadneš u terce, govoriš o svome naprezanju. Nije li tako?
U društvu oglupiš. Nisi nikada primijetio, kako dođe ovaki čovjek "iz društva", pa priča nešto, što po njemu bijaše do užasa smiješno, a tebi to nije ni najmanje smiješno. "Glupan", rekao si u sebi. Ali važnije je ovo: istu ćeš glupost nazvati i ti smiješnom, kad si je donio sâm glavom iz društva. I nećeš reći za sebe: glupan!
Odmah si vidio, da ovi ljudi, muško i žensko, rade šest dana, da se mogu nasmijati sedmoga ovakim smijehom, što ne kaže ništa drugo, nego da su žalobno glupi. Jer njima bijaše smiješno samo ono, što ne bijaše smiješno. Muškarci zauzimahu pozu zabavljača, što im pristajaše kao smještkanje njihovim družicama. Ne bijaše duha. Bijaše tek želja zabave, samo želja, što se stvaraše šest dana, da ostane zauvijek – želja, nervozna, gladna želja.
... što čovječanstvo voli više bitisanje, više se uništava; što pjeva misao više život, dalja je od njega i što više ljubiš čovjeka, više mrziš ljude.
– Govorit će mi: kukavan je tvoj život, umuješ, misliš i čitaš; jadniče! gubiš uživanje, život i svijet: jer iza smrti nema žene, zabava, plesova i – žene; jer ako i jest tamo nešto – onda je to duša, mozak, misao. Prolazna je materija, vječan je najviše intelekt! (...)
– I ti ćeš odgovoriti? (...)
– Reći ću: Materija je vječna, kratkovjek je intelekt. Vi koitirate ko ptica, pseto, majmun, Eskimac, pradjed, djed, otac, ali mislite drukčije, no što ste pred godinu dana mislili. Dalji ste od samih sebe intelektualno, no od ptice materijalno.
Lego sam gol pred ženom i oboje ostadosmo hladni, jer ne osjetismo ni stida ni strasti... Stid je crko što je lomio u dva spola jedne ljude i – k novom hramu, u bolnicu, gdje su svi ljudi braća! Naš je život čik; bio je jedamput cigara... I tinja... Sav je žut, ižvakan, zaslinjen... I to je moja duša! Već godine i godine autoanalize: utežem, sišem, gnječim, griskam, palim i pripaljujem... Ko strastveni pušač. I pljuckam, jer je ostao samo nikotin i kiselica... Kako je dosadno i gorko! I

sve je otišlo u dim; i pepeo: dim se je izgubio u zraku, pepeo je raznio vjetar širom svijeta. Kod mene je ostao čik, da se baci u – smetište.

Kamovljev roman tipičan je primjer rane avangardističke poetičke usmjerenosti i literarnog napredovanja prema novim načinima izražavanja u još dominirajućem konceptu književnog modernizma pa Isušenu kaljužu treba promatrati kroz spektar i modernističke i avangardisitičke poetike. Suprostavljajući se ondašnjim načelima književnog stvaranja, Kamov se služi načelima šoka, subverzivnosti, prevrednovanja i negiranja, što će postati temeljnim odrednicama literature u sljedećim desetljećima pa ne čudi da je Isušena kaljuža u povijesti hrvatske književnosti nazvana i "anti-romanom". LEKTIRA NA DLANU, Sys Print, Zagreb, 2002.

UČENICI STVARAJU

Ovisnost o računalu

O računalima govore i mladi i stari, svatko, na svoj način. I mladima i starima računalo je potrebno. Često ga se doživljava kao igračku bez koje se ne može. Tada nastaje problem. Riječ

je, naravno, o ovisnosti o računalu. Znamo da su računalne igre dobre, ali ne u prevelikim količinama. One pomažu djeci (i odraslima) da razviju neke perceptivne i mentalne sposobnosti i produbljuju i šire vještine. Nisu sve igre nasilne. Ima ih koje su konstruktivne i zasnivaju se na stvaralaštvu. Osobno sam imao sam priliku igrati jednu takvu igru. Cilj je bio, sagraditi farmu. Igrajući tu igru naučio sam kako od žita nastaje kruh i od mlijeka sir. Mogao bih tako unedogled pisati, ali vratimo se temi: ovisnosti o računalu. Moderni čovjek se puno služi računalom, a ponajviše internetom. Internet pruža mnoge usluge. Mnoge on tih usluga su besplatne. Upravo tu nastaje problem: Ako nemaš određeni cilj, internet oduzima jako puno vremena. On je kao paukova mreža; jako razgranata i široka.. Uvijek ima nešto novo i zanimljivo pa ljudi često izgube pojam o vremenu. Uz sve to bitan je još jedan nedostatak: sjedenje. Previše sjedenja može dovesti do bolova u leđima, rukama i vratu. Prekomjerno gledanje u ekran može uzrokovati glavobolje. Prečeste glavobolje uzrokuju nove i nove probleme.

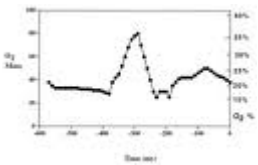

Naravno da mi cilj nije bio računalo proglasiti uzrokom svih ljudskih problema. To je samo jedno od ljudskih postignuća. Tko razumno radi na računalu, svakako može život, na različite načina učiniti ugodnijim, zabavnijim…

Nadam se da nećemo morati razmišljati o sankcijama zbog nekontroliranog korištenja računala.

Viktor Jajtić, 2.c

BORBA

Svjetlo i tama
Suprotnosti jake
Vječno se tuku
A nekad i mlate
Dok se pobjednica ne pokaže
I nama svima časno ne dokaže

ZAJEDNIŠTVO

Sreća i radost
Suputnice dvije
Uvijek su skupa
Čak i kad ih tama obadvije.

NADA

Redovi i kolone
Nižu se samo

Po autocesti dugoj
Nema im kraja
A ako ga ima
Onda je tamo gdje si ti

LJUBAV

Srećo moja mila
Ja nemam više riječi

Za ponašanje tvoje
Jer ono je zarobilo srce moje
Vječno i uvijek
Bez kraja
Vazda će biti tvoje

BOL

Niti jedna bol
Nije ni do koljena ovoj

Kada nešto voliš i žarko želiš
I pruženo ti bude
A ti nisi u stanju
Zbog gluposti svoje
Nitko ne zna kako boli to
Jer to je jedina prava bol
Vrijedna svoga imena

NIŠTA

Ilica je pusta,divna i mirna
Kakva nikad prije nije bila
Stoga se čudim i zapanjeno pitam

Gdje su ljudi
Gdje je buka
Gdje je život
Nestao sada u ovom trenutku
Kada nema više ničega

IZDAJA

Tuci me,mlati
Bodi i buši

Al to boli nema
Ko riječ jedna
Zlonamjerno izgovorena

POTRAGA

Ne znam gdje si
Ne znam čija si
Ali znadem jedno

Da se šećeš sama
Ulicama pustim
Udaljenog grada
I tražiš mene
U očima tuđim
Kao i ja tebe

VRIJEDNOST

Crn je i ćelav
Al' pravi je drug

Tko suprotno kaže
Ne zna dušu čovjeka
I pravoga prijatelja

HVALA TI

Djevojko dirljiva
Iz četvrtog razreda
Pišem ti pjesmu

Iz čistoga divljenja
Jer riječi tvoje
Su melodije divne
Koje su pogodile srce
moje

Mislav Horvat. 3.D

Čovjek

Čovjek. Što je čovjek? To je biće koje se uzdiglo iznad svih živih bića i koje vlada svijetom .No ,zašto? Što mu je u tome pomoglo?U čemu se on toliko razlikuje od ostalih živih bića?

Ima nešto u čovjeku što ga potiče na razmišljanje,a to je najvažnije. Razmišljanjem i maštom čovjek je osvojio svijet. I ne samo svijet, nego čitav svemir. Od davnih vremena u čovjeku postoji nagon za otkrivanjem nečeg novog. Od otkrića prvog luka i strijele, prve vatre, pa sve do otkrića prve rakete i zrakoplova . Čovjek svakoga dana otkriva nešto novo, što mu pomaže u razvijanju vlastitoga carstva u kojemu su sva ostala živa bića, podređena njemu. U svojoj strasti za osvajanjem čovjek je pokušavao podrediti sebi čak i neke slabije narode iz svog ljudskog roda. No to mu nije uspjelo. Čovjek u sebi nosi jedan ponos koji mu ne dopušta da mu itko oduzme njegovu slobodu. Zato nikada nikome nije uspjelo da do kraja pokori čitav jedan narod, bez mnogo buna i ratova. Ipak, čovjek nije biće sa zvjerskim nagonima i mislima, naklonjeno samo mržnji i ubijanju. Njegovi osjećaji i nagoni svojstveni su samo njemu. Po tome se razlikuje od ostalih bića. Ono što čovjek nije uspio napraviti u jednom danu ,mjesecu, godini ili stoljeću, ne zaboravlja. Danima i noćima sanja o tome i mašta. Maštu mu nitko ne može oduzeti. Svu svoju nadu polaže u budućnost, i u svojoj mašti je već tamo. Čovjek je ostvario svoju civilizaciju, ali nikada nije njome zadovoljan. Hoće li ikada i biti? Ne, nikada u čovjeku neće ugasnuti nagon za osvajanjem novog .Nove zemlje, nova otkrića, nikada neće ugasnuti želja za novim znanjem. Zato čovjek u budućnost gleda s velikim optimizmom, u nadi da će tada biti sve ljepše. Da će život biti poboljšan njegovim radom i zaslugama.

Čovjek, biće iznad svih bića, neukrotiv i neumoljiv, biće koje se i dalje razvij i osmišlja svoje carstvo. Vječito nastoji stvoriti svijet kao jedinstvenu u kojoj će naći svoj sretan dom. U tom stvaranju ističe svoje kvalitete. Ukratko, ističe da je VELIČANSTVEN.

Kristina Zbinjovski, I. e

Zombiji

Osvojio sam milijun čipova. Poslije toga odlučio sam igrati igrice.
Upalio sam igricu, namjestio sve, kupio oružja, granate, mine, izabrao sam svoju ekipu, sastojala se od 4 igrača + ja. Otišao sam na server sa svojom ekipom. Putujem kroz Europu, trenutno sam u Hrvatskoj, mi smo prvi na ljestvici po jačini ekipe. Putujemo vlakom do grada Zagreba. U međuvremenu se dogovaram s ekipom u vezi postrojenja. Izlazimo iz vlaka, čudimo se gradu Zagrebu, u njemu ni žive duše. Ugledamo jednog psa, on dođe do nas i traži hranu, mi mu damo hranu, pojede i otiđe. Idemo dalje, susrećemo osobu koja je preživjela rat. Ispitujemo što se dogodilo. Ona nam kaže da je u grad došao nervni plin i svi koji su bili zaraženi su postali zombiji. Mi se čudimo jer zombiji ne postaje. Osoba govori da postoje i odvede nas do groblja u Stenjevcu. Otvara nam grob i pokazuje ostatke zombija. Odlučno i jednoglasno dogovaramo plan za spašavanje preživjelih. Regrutiramo se, krećemo. Na prvoj postaji, u Vrapču, dolaze zombiji dok čekamo vlak. Ubijemo ih sa m4a1 i AK-47. Ostane nam pola sanžera svakome. Ulazimo u vlak. Pokrenemo ga. U vlaku smo našli dvoje preživjelih. Oni nam ispričaju što se dogodilo i objasnili su nam da postoje dvije vrste zombija i da se drže u hordama. Jedna vrsta su mutanti, a druga vrsta su čistokrvni zombiji. Silazimo na Glavnom kolodvoru. Spašavamo cijeli tim stručnjaka za explosive, ispričaju nam što se dogodilo, saznajemo da je cijeli grad mrtav, hladan. Svi odlazimo da bombardiramo grad kako se infekcija ne bi proširila. Zovemo Američku vojsku, mog prijatelja brigadira Matu. Isprva nam ne vjeruje, ali mu laptopom šaljemo snimke zombija. On povjeruje i šalje avione sa Napalmom na nas i cijeli grad. Imamo 1 sat da izađemo 50km dalje od grada jer se virus raznosi vjetrom.

Krenemo vlakom do Zapadnog kolodvora. Ulazimo u tramvaj, vozimo se do Črnomerca. Na Črnomercu uzmemo autobus. Idemo do MUP-ove zgrade. Na zgradi nalazimo još jednog preživjelog. On je pilot helikoptera . Ulazimo u helikopter i idemo izvan grada. Nalazimo se u Zagorju, na brdu. Gledamo i čekamo napalm bombe. Avion dolazi i raznese grad. Dobili smo medalju časti, hrabrosti i odlučnosti. Postali smo heroji. Sada gasim igricu i idem spavati. Sanjam isti događaj i uplašen sam. Ujutro se probudim saznam da je to bio samo san. Znojan i uznemiren idem u školu.

Ante Cigut, 1.e

Najviše volim proljeće

Ove godine proljeće je drugačije od svih dosadašnjih: nova škola, novi prijatelji, novo okruženje i profesori, pa i proljeće je nekako drukčije. Sunce se požurilo da me obraduje svojim sjajem. Ujutro, kada ga pogledam lakše mi je započeti novi dan.
Proljeće je vrijeme kada se sve probudi i oživi. Čuje se cvrkut ptica, šumor potoka, glasovi radosti i veselja sve je nekako novo i blješti novom ljepotom. U meni se probudi želja za životom kada vidim zemlju koja se uljepšala raznobojnim biljem i cvijećem, te sve te životinje koje su izašle van na sunce. Čak i proljetna kiša ima neki poseban, svoj sjaj, koji kao da ispire zimsku tugu.

Najviše volim proljeće! Sva ta ljepota prirode me nekako smiruje i fascinira! Gledajući nju mogu se udaljiti od svih briga koje muče ljude.

Ljudi često ne razmišljaju jedni o drugima i okreću se materijalnim stvarima. U proljeće se ljudi više zbližavaju i druže jedni s drugima. Tada su parkići puni ljudi različitih dobnih skupina, druže se i razgovaraju. Sve je ispunjeno veselim dječjim usklicima i smijehom. Nema više onih tmurnih i hladnih dana kad sam bezvoljna i najradije ne bih ni izlazila iz kreveta. U proljeće, jednostavno, moram izići van i udahnuti svježi zrak, osjetiti proljetni povjetarac na licu, pogledati u nebesko plavetnilo i u svježu zelenu travu. Čak su i proljetne noći neopisivo lijepe: na nebu nema oblaka koji nam zaklanjaju pogled na zvijezde koje svojim sjajem jednostavno privlače oko.

Proljeće u meni budi želju za promjenama za nečim novim i neotkrivenim. Tada zaboravim stare zamjerke i svađe. Mada bih željela po cijele dane biti vani i zabavljati se te zaboraviti na sve obveze ne smijem se previše zanijeti i zaboraviti na svakodnevicu i obaveze koje imam. Dobijem i želju da se još malo potrudim u školi kako bih uživala u bezbrižnim toplim ljetnim danima.

Valentina Ileković, I. E

„ YESSS !!! "

Tijekom osmog razreda najčešće postavljano pitanje glasilo je : „Gdje ćeš se upisati ?! " . Svatko je razmišljao o prijedlozima prijatelja , roditelja , a ponajviše profesora . Otac mi je predložio elektrotehničku školu. Kako me gimnazije nisu zanimale, odlučio sam poslušati tatin prijedlog .

Napokon je došao i taj dan – upisi u srednje škole . Istog prijepodneva tata i ja otišli smo u takozvani „Končar " i nakon nekoliko dana saznao sam da sam prošao na upisu , povikao sam :

Prvog dana upoznali smo se s razrednicom koja nam je pokazivala unutrašnjost škole. Sve se doimalo strogo i pedantno, kakvo i jest.
Tijekom prvog tjedna upoznali smo se sa svim profesorima koji će nam predavati tijekom prvog razreda. Već drugog tjedna počela se odvijati ozbiljna nastava i odmah sam shvatio da nam neće biti lako . Neki od učenika još su bili pod dojmom nove cjeline i opustili su se na samom početku, a neki su se odmah čvrsto prihvatili posla.
Dani su prolazili i bližio se kraj polugodišta.
U cijeloj razrednoj zajednici bilo je svakojakih situacija: neki su imali po više jedinica, neki po jednu, a neki niti jednu.
Nakon nekoliko tjedana stanke vratili smo se u razredne klupe .

Uslijedilo je ispravljanje jedinica s polugodišta, a neki ih nisu ispravili do dana današnjeg. Ocjene su ukazivale na nekoliko problema: matematika i kemija. Matematika i kemija su bile problem većini razreda, no neki su se posebno isticali. Vrijeme je i dalje prolazilo i došli smo do proljetnih praznika. Situacija se s ocjenama nekome poboljšala, ali nekome i pogoršala .

Ja trenutno imam jedinice iz nekoliko predmeta i spreman sam
,, grijati stolicu " samo kako bih prošao razred. Mojim roditeljima je to veoma važno . S vremenom sam došao do razmišljanja : ,, Što ako padnem ". No uistinu ću se potruditi da se to ne ostvari.

Leonardo Blažević, I. B

Škola kao dio života

U školi je važno naučiti korisne stvari i to stečeno znanje treba biti kvalitetno, a ne da su to besmislice koje nam samo „pune“ glavu. To bi trebale biti stvari korisne za život, kako da se snađemo u životu. Trebalo bi u raspored staviti dva dodatna predmeta koji bi bili dio nastavne cjeline. Jedan od tih predmeta bi govorio o životu, kako neki ljudi prose kako bi kupili kruh, a neki drugi su natjerani da prose i zaradu daju nekome drugome. Oni to ne čine zato što to žele. Drugi ih prisile da budu poniženi, zlostavljaju ih na različite načine. Takvih primjera i situacija ima puno, a to bi sve bilo dio predmeta koji bi slušali u školi. To ne bi trebao biti predmet koji bi učenici pohađali zato jer moraju, već bi na tom predmetu bili oni koji ga žele slušati.

Drugi predmet bi govorio upravo o nama kao pojedincima: govorili bismo o postupcima koje činimo u pojedinim situacijama. Profesori bi nas uputili na bolje, bili bi nam savjetnici, na neki bi nas način usmjeravali.
Škola je zapravo jako bitna za sve ljude. U nju dolazimo kao djeca koja žele postati pravi ljudi. Djeca iz vrtića žele biti kao djeca koja već idu u školu.

Većinom se učenici prave važni kada znaju nešto što mlađa djeca ne znaju. To je dio odrastanja i sam sam to osjetio na svojoj koži. To je proces koji se ponavlja. Svako dijete mašta o tome kako je to biti najstariji u školi, biti na vrhu, stariji od ostale djece. Kada se to dogodi, nismo ni svjesni toga. Škola pruža djeci dio obrazovanja i odgoja.

Društvo također utječe na ljudski karakter. Odgaja nas, stvara od nas Ljude koji će svojim nasljednicima imati što reći. Nećemo se tada bojati one stare: „S kim si, takav si.“ Da bi djeca odmalena bila usmjerena dobrom načinu življenja škola bi trebala imati što više mogućnosti. Učitelji bi se trebali posebno baviti svakim od učenika, razgovarati s njim i razumjeti ga. Također bi se trebali posavjetovati s roditeljima i iskorijeniti strah i zlostavljanje među učenicima. Veselje, zabava i smijeh čine maštu bujnijom i kreativnost širom i ljude čine uspješnijima. Ako je neki učenik odsječen od društva, smanjuje mu se volja za radom i uspjehom, te školom. Potiskivat će svoje razmišljanja i vrlo vjerojatno će u nekim trenutcima u životu biti depresivan. To će mu stvoriti niz problema u životu. Sve su to moja mišljenja stečena tijekom života i mogu potkrijepiti svaku činjenicu koju sam naveo. Svoju braću Filipa, koji ima sedam godina, i Ivana koji ima šest godina navodim na pravi put. Pomažem im u nevoljama i nadam se da će jednoga dana imati slična mišljenja i postati uspješni ljudi.

Nikola Svetić, 1.d

Teško je biti Antigona?

Antigona je puna ljubavi. Najvažnija joj je obitelj. Vjerna je božanskim zakonima zbog kojih zanemaruje zemaljske zakone. Kao pojedinac suprotstavlja se vlasti Ona je tvrdoglava pravednica koja je ispunjena ljubavlju prema braći i zanemaruje tragediju koja će se dogoditi. Svjesna je da su mnogi pravedni ljudi stradali. To nije lako. Za sve se to mora biti odlučan, hrabar. Antigona je oličenje hrabrosti. Živjela s uvjerenjem da je prepoznala temeljne ljudske vrijednosti. Te vrijednosti svi trebamo njegovati.

Kristina Zbinjovski, I. e

Protivnik sam nasilnih igrica

Računala i problemi s kojima se susrećemo, a to je ovisnost o internetu i računalnim igricama. To zabrinjava mnoge koji vide da djeca i uglavnom mlađi ljudi dosta sjede pred računalom, te se počinju bojati da bi to moglo izazvati ovisnost, smanjiti kretanje i uglavnom negativno utjecati na djecu.

Taj «problem» treba sagledati sa svih strana, a ne neopravdano napadati ono što, možda, ne poznajemo dovoljno. Smatram da su mnoge igrice zapravo jako dobre i pozitivno utječu na djecu zato što kod njih razvijaju sposobnost brzog reagiranja, strateško planiranje i rješavanje kompleksnih problema, te mogu razvijati mnoge sposobnosti i vještine. Postoje mnoge strateške igrice gdje treba dosta promišljati, slagati, kombinirati i postavljati stvari na najbolji mogući način da bi sve funkcioniralo kako treba. Često treba brzo reagirati, a opet promišljeno, ne brzopleto. Protivnik sam igrica u kojima se bilo koga ubija. Dovoljno je zanimljivih, pametnih igrica, u kojima se mogu vježbati brzina, različite sposobnosti i naučiti nove stvari. No, svakako, nijedna igrica ne može zamijeniti druženje s prijateljima. Smatram da treba koristiti igrice, učiti sve o internetu jer je to sadašnjost, a naročito budućnost komuniciranja internetom, pronalazimo davno zaboravljene prijatelje, komuniciramo s prijateljima na drugoj strani zemaljske kugle… sve to čini internet gotovo nezamjenjivim u našim životima danas.

Ipak, ako se ne koristi s mjerom može dovesti do ovisnosti. To znači, ako netko koristi internet na poslu, kad dođe kući trebao bi se baviti nečim potpuno drugim. Djeci bi trebalo ograničiti igranje igrica i uputiti ih da ostatak slobodnog vremena provedu vani s prijateljima. Ako problem, odnosno ovisnost, već postoji, onda bi, po mom mišljenju, to trebalo riješiti tako da se djetetu u potpunosti zabrani korištenje računala nekoliko mjeseci i uputi ga se na druge aktivnosti. Tako da roditeljska bojazan nije u potpunosti neopravdana, ali mnogi roditelji pretjeruju u strahu od igrica.

Ja bih predložio da se koristimo internetom koliko nam treba, ovisi učimo li pa nam trebaju dodatne informacije ili smo zaposleni pa je to način na koji komuniciramo s drugima i tako radimo. Ako učimo, nakon završenog posla, možemo još malo koristiti računalo za opuštanje i igrice, a potom ga ugasiti i baviti se nečim drugim. Ako nam je računalo osnovno sredstvo rada, onda bismo vrijeme nakon posla u potpunosti trebali posvetiti nečemu drugome, osim ako povremeno ne zaželimo komunicirati s prijateljima koji žive u drugim zemljama. Računala su sadašnjost, a još više budućnost i mislim da se korištenje računala može ograničiti i da ga se može koristiti bez straha od ovisnosti, ako se to mudro i promišljeno napravi.

Rudolf Pavliček, II. c

Nekim je ljudima najvažniji novac

Još uvijek ne vjerujem da je došao kraj prijateljstvu između mene i mog najboljeg prijatelja. On i ja smo bili najbolji prijatelji od osnovne škole sve do prije nekoliko mjeseci. Bili smo sretni i veseli kao mala djeca završivši fakultet. Nekoliko dana smo se odmarali, tulumarili i zabavljali se. Počeo sam razmišljati o poslu iako sam znao da prijateljev otac ima privatnu firmu koja

se bavi programiranjem. Jedne večeri njih dvojica navratili su kod mene i ponudili mi posao koji sam odmah prihvatio. Već prvi dan bio sam oduševljen, zanimljiv posao, lijep ured, dobri suradnici. Moglo bi se reći posao iz snova, pogotovo zato što je danas bilo kakav posao, a pogotovo takav naći vrlo teško. Radili smo svi skupa puno i naporno i to nam nije smetalo zato što je vlasnik bio fer prema nama. Dobro nas je plaćao i uvijek je za svakog našao vremena. Ponude za posao počele su nam stizati iz stranih zemalja. Obožavao sam svoj posao. Vlasnik je jednog dana rekao da će njegovo mjesto zauzeti sin. Bio sam oduševljen i nije mi smetalo što će mi najbolji prijatelj biti šef. Sve je bilo i dalje super, lijepo smo radili i dosta pričali. Nakon posla odlazili smo na trening košarke. Bilo nam je „super" čak bolje nego u školi. Ubrzo sam počeo primjećivati da šef sve više izostaje s posla i da mu je sve bitnije od posla. Jednog dana pitao sam ga što se to događa s njim. Rekao mi je da mu je već dosadilo da mora raditi. Drugi dan sazvao je sastanak na kojem je jasno i glasno rekao da od ovog trenutka želi biti ono što u istinu i je, a to je šef, a ne bezvezni radnik. Te njegove riječi su me jako povrijedile, nisam mogao vjerovati da tako malo cijeni rad radnika. Posao nije smio stajati pa smo svi ponovno osim našeg šefa krenuli raditi. Kad smo dobili plaću ponovo smo ostali šokirani vidjevši da nam ju je smanjio. Ponovno sam ga pitao što se to događa s njim. Odgovorio je kratko i jasno: „Ja sam šef i imam pravo napraviti sve što hoću". Još mi je rekao da nisam ja taj koji će određivati koliku će nam plaću dati. Na to sam mu odgovorio da dobro i pošteno radimo i da nam to nije smio napraviti. To ga je pogodilo pa je počeo vikati govoreći mi da nije bilo njega i njegovog oca ja ne bih nikada radio, da sam nesposoban, bezvrijedan i još niz raznih uvreda. Gledao sam ga u čudu i nisam mogao vjerovati to što čujem. Još me više povrijedilo što mi je sve to govorio čovjek koji mi je bio najbolji prijatelj. Rekao sam mu da pošteno radim svoj posao, a on mi je odgovorio da njemu više nije bitno poštenje nego novac jer da mu je novac važniji od svega. Pogledao sam ga, suze su mi počele navirati na oči, nisam znao da li da ga mrzim ili žalim. Digao sam se i počeo spremati svoje stvari. Ponovno me počeo vrijeđati rekavši da će mu bez mene biti bolje, a da će i posao sigurno ponovno krenuti. Od sveg najviše me zaboljelo kada je na kraju rekao da će svojim novcem sebi uvijek naći prijatelja. O, kako sam se razočarao. Navečer, kad sam legao u krevet nisam mogao vjerovati da ću to sve čuti od svog, do tada, najboljeg prijatelja. Kroz glavu su mi „non-stop" prolazile te njegove uvredljive riječi, ali od svih najviše me povrijedilo kad je rekao da si prijatelja može kupiti. Nisam mogao prestati misliti na to. Mislio sam da je njemu kao i meni važnije naše prijateljstvo, a ne novac. No njemu očito nije, a ja znam i dalje vjerujem da će s novcem napraviti i kupiti sve, ali pravog prijatelja ne. Prijatelj se ne kupuje nego se stječe povjerenjem i uzajamnim poštivanjem. Kada sam se napokon malo umirio zazvonio je sat. Polagano sam otvorio oči i na vratima ugledao mamu. Sad mi više ništa nije bilo jasno. Mama me upitala jesam li možda nešto ružno sanjao? Odjednom sam se počeo smijati jer sam shvatio da je ova svađa između mene i mog prijatelja bio samo jedan ružan san. Ustao sam i krenuo u školu tamo sam svom najboljem prijatelju ispričao svoj san. Zajedno smo se smijali i bili sretni što to nije istina. Tada smo jedan drugom obećali da se zbog novca nikada nećemo posvađati. I prije ovog sna i nakon njega vjerovao sam i vjerovat ću staroj narodnoj:

PRIJATELJSTVO SE NE MOŽE KUPITI NOVCEM.

Roert Kukec, I. e

Zašto? Zašto? Zašto?

Učenici naše škole budući su stručnjaci: elektrotehničari, tehničari za računalstvo, a kasnije, nadamo se, studenti koji će se na taj način izgrađivati u ljude na koje će moći računati i naša šira zajednica. Bez obzira kakav rezultat postigli ti naši, sada mladi, iznad svega, postaju ljudi. To je zasigurno najviši stupanj kojemu svatko od nas teži. U tom smislu su izrekli ponešto o vrlo osjetljivim temama. To su učenici naše prve godine, a prema onome što govore svakako zaslužuju mjesto na stranicama svog i našeg Napona riječi.

RJEŠAVAM LI PROBLEME PSOVKOM?

Mi ljudi svakoga dana dolazimo u međusobne konflikte. To može biti svađa između dvoje i više ljudi, može biti svađa između različitih skupina. Razlozi su različiti i, uglavnom, bezvezni. Takve svađe najčešće završavaju psovkama i vrijeđanjima, što naravno nije dobro. Ja osobno pokušavam svađe izbjegavati, a ako se posvađam, pokušavam riješiti problem bez psovanja i vrijeđanja. Katkada mi izleti poneka psovka, ali odmah se pokajem. Znam da se sve može riješiti bez vrijeđanja i psovke. Potrebna je dobra volja svih ljudi, što je najčešće nemoguće. Zbog toga mi je jako žao.

Marin Mihajlović, 1.D

ŠTO BIH UČINIO S PRONAĐENIM NOVČANIKOM?

Kada bih pronašao novčanik na ulici najvjerojatnije bih prošao pokraj njega. Kasnije bi me nešto mučilo i zanimalo bi me, što se s tim novčanikom događa? Vratio bih se i, ako je još na istom mjestu, uzeo bih ga, pogledao ima li osobne dokumente i učinio sve da ga vratim vlasniku. U slučaju da nema dokumenata, otišao bih na policiju. Na taj način bih umirio svoju dušu!

Ivan Čavrag, 1.D

ZAŠTO BIH VRATIO NAĐENI NOVČANIK?

Vratio bih nađeni novčanik zato jer bi svi pošteni ljudi to isto učinili kada bi pronašli moj novčanik, bar se tako nadam Vratio bih da ne moraju raditi nove dokumente, zamrzavati kartice, da ne budu tužni i depresivni. Da im bude drago kada im dadnem izgubljeni novčanik i da vidim sjaj u očima osobe koja je izgubila novčanik. Mnogi bi razmišljali da li da ga vrate, ali ne misle kako bi se sami osjećali kad bi izgubili svoj novčanik. Vratio bih ga i ne bih tražio nagradu za to. Tako sam odgojen i želim da tako svi čine. Na taj se način čini dobro djelo.

Dominik Kutarčić, 1.E

ZAŠTO VJERUJEM U POSTOJANJE SOTONE?

Ja vjerujem u postojanje sotone zato što vidim kako nas svaki dan nešto obmanjuje. Kada god opsujemo mi nekog vrijeđamo. Kada nešto loše napravimo, moramo znati da je nešto (sotona) u nama što nas pokušava osvojiti i obmanuti. Sotona pokušava napastovati i obmanjivati svakog čovjeka. Preko nas pokušava nadmudriti Isusa Krista tj. samoga Boga. Ako vjerujemo u Boga

zaštitit ćemo se od sotone. Samo trebamo vjerovati Bogu da bismo mogli sotonu odbaciti. Jer, bez vjere nema života.

Zvonimir Bartovčak, 1.D

ZAŠTO BOG DA, A CRKVA NE?

Kao prvo, mislim da bi svaki čovjek trebao Boga štovati, a ne Crkvu kako to neki čine. Ponekad mi se čini da Crkva misli samo na sebe. Nedavno sam na vijestima pratio o slučaju pedofilije. To me jako pogodilo. To je nenormalna pojava i nije u skladu s onim što učimo na vjeronauku ili crkvi. Znam da je većina svećenika poštena i dobra. U crkvu ne idem baš često, te o svom svećeniku (župniku) baš i ne znam previše, ali koliko znam i uspoređujem ga s drugim svećenicima, on je ok.

Kristijan Leskovčanin, 1.E

ZAŠTO SEBE SMATRAM VJERNIKOM AKO SE BOGU NE MOLIM I NE IDEM U CRKVU?

Sebe smatram vjernikom zato jer vjerujem u Boga. Mnogi ljudi ne idu u Crkvu, ali se svakoga dana mole Bogu i neizmjerno vjeruju u Njega. Priznajem, često ne idem u crkvu jer nedjeljom stvarno nemam vremena i uvijek sam nečim zauzet. Bogu se molim skoro svakoga dana i to mi puno pomaže, jer u teškim trenutcima Bog mi uvijek može i želi pomoći. To vidim kad nam da volju za učenje, i kada dobijemo dobru ocjenu. Svatko živi i proživljava svoj život, a Bog živi i proživljava život svakog kršćanina i svakog čovjeka.

Zvonimir Kufrin, 1.D

ZAŠTO NAKON KRIZME NE IDEM VIŠE U CRKVU?

Tijekom priprema za krizmu, svi su krizmanici morali ići u crkvu, morali su ići na vjeronauk u crkvi. U tom razdoblju to je bilo obvezno. Većina krizmanika je to doživljavala preko svoje volje. Važno je bilo da prođu što bolje s materijalne strane, da im kum bude što imućniji. Odabir kuma je po vlastitom izboru. No, kum bi trebao biti netko koga krizmanik najviše poznaje i tko mu je najbolji prijatelj. Krizma je također jedna snažna veza, prijateljska veza između kuma i krizmanika. Nakon krizme bismo trebali nastaviti svoje druženje. Mnogi krizmanici, nažalost, pravo značenje krizme nisu shvatili. Jer, krizma je vlastiti odabir svakog čovjeka želi li biti sljedbenik Isusove vjere. Po mom mišljenju krizma je vrlo važna u životu ljudi. Tada postajemo punoljetni, i čvršći u svojoj vjeri. Tu vjeru treba nastaviti živjeti sudjelujući na svetim misama. Euharistijsko slavlje (misa) je i način razgovora s Bogom. Iskreno, rado idem na svetu misu. To me čini jačim u duhovnom smislu. Mogu osobno tvrditi da mi to daje motivaciju za nove uspjehe na svim poljima.

Karlo Hrlić, 1.B

Zašto vjerujem u Isusa Krista?

Vjeru je teško objasniti. Ja vjerujem da je u vjeri spas. U Isusa Krista vjerujem na temelju Svetoga pisma i propovijedi koje sam čula u crkvi.
Isus je sve ljude jednako volio, nikoga nije omalovažavao niti sudio. U Njemu (u Isusu) prepoznajem Boga. Svi se u Isusa trebamo ugledati. Ne smijemo odbacivati vjeru koju nam je

Bog darovao. Ima puno vjernika (katolika) koji nisu iskreni vjernici. Želimo li u Kraljevstvo Božje trebamo činiti isto što i Isus Krist. Također trebamo uvijek imati na umu da je Isus uz nas i kada nas cijeli svijet osuđuje i protiv nas je. Bog nas voli i uvijek je uz nas. U vjeri treba ustrajavati i kajati se za svoje grijehe. Jer, onaj dan (sudnji dan) nije daleko, on je sve bliži. On će doći i zlo se više neće činiti. Kao što kaže prorok Izaija „Ohol pogled bit će skršen i bahatost ljudska ponižena. Jahve će se uzvisiti, …“ Trebamo ići putem vjere, jer u vjeri je naš Bog. Kao što kaže knjiga Sirahova „Vjeruj u Gospoda i on će ti pomoći, kroči pravom stazom i uzdaj se u Njega.“

Marina Prgeša, 1B

BILI SMO U KAZALIŠTU

Bili smo u kazalištu

Martin McDonagh, zanimljiv autor koji nas, na neobičan način, uvodi u neobičan svijet ljudi čija je sudbina uvjetovana neželjenim događajima. Vjerojatno bismo manje uživali da je prijevod Andy Jelčić bio slabiji. Ovako smo se osjećali, nekako, na svom terenu. U školi su nas učili da je vrlo dug i, ponekad, jako naporan put od teksta do kazališnih dasaka. U cijeloj se predstavi prepoznaje stručna uloga redatelja. Mi ga, doduše, ni sada nismo vidjeli, a znam da je to gospodin Boris Svrtan. Kako nam u školi rekoše, redatelj je dobar ako u predstavi sve funkcionira. Glumci su se toliko uživjeli da smo zaboravili da je to, zapravo, igra. Dosad mi je bila nejasna uloga „onih drugih.“ Kad smo, sjedjeli u kazalištu i uživali u svemu pripremljenom sjetio sam se i svih tih, slobodno mogu reći, umjetnika. Pripremajući se za pisanje ovog osvrta pred sobom sam imao materijale koje pokupih s interneta. Prilika je to da spomenem Scenografa Miljenka Sekulića, kostimografkinju:Vedranu Rapić, glazbenog majstora Marija Mirkovića, oblikovatelja svjetla Olivija Marečića, nisam ni znao da postoji netko tko oblikuje svjetlo. Sigurno je značajna uloga asistenta režije Filipa Povrženića, zatim redatelj videa Rajko Minković, snimatelj videa Mario Delić, te suradnik Filip Povržnić.

A sad nešto o samoj predstavi:

Svakako je zanimljiva. Uvodi nas u svijet naše, ljudske svakodnevice. Istina prepoznaju se tragovi ratnih događanja, ali se prepoznaje i odnos ljudi prema ljudima, žrtvama tih ratnih događanja. Na trenutke bih se raspao od smijeha, a onda osjećam da do mene dopiru neke grube slike stvarnosti. Nisam baš sretan da su ljudi skloni odvajanjima ljudi prema njihovu fizičkom izgledu. Kada smo o svemu tome razgovarali

dođem do zaključka da je to tako i da malo toga možemo promijeniti. Komične situacije postaju sastavni dio predstave baš zahvaljujući profesionalnom odnosu glumaca prema svojim ulogama. Ne znam koga bih posebno izdvojio? Svi su doprinijeli da steknem dojam gledatelja koji je imao u čemu uživati.

Komu za oko ne bi zapeo lik Jure kojeg tako dobro tumači Luka Petrušić?
Prepoznatljivi su ženski likovi koje su ih odigrale naše vrsne glumice, **Kostadinka Velkovska,**
Nina Erak-Svrtan, Anita Matić Delić, Mia Begović. Ne znam tko bi mogao biti dobar kao Edo Vujić, Mario Mirković, Ivan Đuričić, Antun Tudić. Mislim da sam sve spomenuo. Namjerno sam to učinio jer su oni to i zaslužili.

Za Napon riječ pripremio Matija Šupek, I. H

Građanin plemić

Iako smo strukovna škola i mi smo raspoloženi za pravu dramsku i baletnu predstavu. Naime, naš profesor hrvatskog jezika Mile Pervan često nas vodi na predstave u različita kazališta. Ovoga puta nas je vodio u hram hrvatske kulture, Hrvatsko narodno kazalište. Gledali smo komediju-balet najvećeg francuskog komediografa Mollierea i velikog majstora barokne glazbe, skladatelja Lullya „Građanin plemić“. Radnja ove komedije ismijava dobrostojećeg građanina koji misli da može olako postati plemić. Jedna od najsmješnijih scena bila je kad su učitelji glazbe i plesa gosp. Juardienu pokazivali svoje umijeće plesa i glazbe, a kad su završili, on im je otpjevao svoju primitivnu pjesmu. Posebnost ove predstave je što u njoj sudjeluju sva tri ansambla HNK: dramski, baletni i operni. Mnoštvo aktera na sceni i njihova izražajnost dali su posebnu dinamiku predstave tako da je predstava vrlo brzo prošla. Slušajući komentare svojih prijatelja o trajanju predstave malo smo se zabrinuli kako ćemo izdržati tako dugo sjediti. Sam početak nas je nekako zaveo. Osjećali smo potrebu za sljedećim prizorima tako da smo s nestrpljenjem čekali završetak pauze. Dijalozi su otkrivali upravo one slike koje povremeno prepoznajemo u stvarnom životu pa smo se doista slatko smijali. U školi smo učili i o kazališnom prostoru. Hrvatsko narodno kazalište je na sve nas ostavilo poseban dojam. Nadam se da ćemo i sljedeće školske godine posjećivati i druga kazališta i uživati u različitim vrstama predstava.

Zvonimir Bartovčak, 1.d.

Još malo dojmova o Građaninu plemiću

Misli da će si novcem pribaviti visoku poziciju

Komedija Građanin plemić je vrlo zabavna.
Govori o bogatašu kojemu je prioritet da dođe na što višu poziciju u društvu. Rasipajući novac postaje uvjeren da je on plemićke krvi pritom niječe svoje pravo podrijetlo. Taj bogataš, gospodin Jourdain unatoč svim podukama svojih učitelja, je neuk i ne razumije da ga odijelo ne čini gospodinom.On misli da će si novcem pribaviti visoku poziciju i da će ga njegovi, takozvani, prijatelji hvaliti moćnim ljudima. Međutim, ne shvaća da je prevaren. Komedija je usmjerena na probleme ljudskog društva koji su i u današnje vrijeme prepoznatljivi. Oni na koje se odnosi sebe, nažalost, ne doživljavaju onako kako ih drugi vide. Oni se smatraju boljima od drugih, a zapravo im se iza leđa svi smiju. Građanin plemić je predstava koju osobno doživljavam kao presliku društva i vremena u kojemu živim. Sve je dočarano na jedan vrlo duhovit način, a baš zbog toga što je u svemu prepoznatljiva stvarnost u kojoj živim pomalo sam zamišljena. Željela bih bolju i ljepšu stvarnost.

Marina Prgeša, I. b

Uvjeren je kako novac rješava sve životne probleme

Djelo Građanin plemić je komedija koja na duhovit, humoristočan način govori o želji bogatog plemića za uspjehom i važnosti u društvu. Uvjeren je kako novac rješava sve životne probleme. Živi u uvjerenju da novcem može kupiti sve pa i prijatelje. To je njegov put do ostvarenja: doći do prestižnog društvenog statusa. Biti plemić. Međutim, pri „ostvarivanju tog, tako željenog cilja, spoznaje da tu postoje razne prepreke i da svatko može biti prevaren, na različite načine.

Hrlić Karlo, 1.B

ZALJUBLJENICI U GLAZBU

Glazba je zabava koja mi pruža zadovoljstvo

Jedan sam od zaljubljenika u glazbu. Od djetinjstva me privlačila ona jača. Dinamičnija, žešća… Iako čujem da taj tip glazbe nije najprihvaćeniji, ja osjećam nešto u svemu tome. Odmah ističem da sam veliki protivnik onoga zbog čega ovu vrstu glazbe osuđuju: droga, alkohol… Mislim da se čovjek može radovati svemu, a da pritom ne bude ono nepoželjno u obitelji i društvu općenito. Volim metal-glazbu. Skladaju je i sviraju svi poznati glazbenici i bendovi. Čitavi je niz vrsta koje privlače pozornost ne samo nas mladih. Jer: rock, klasična, tehno,

R&B, turbo folk, metal, pop, hip-hop... Meni je najdraže pričati o metalu. Znam da postoji više vrsta metala: Death Metal – metal koji u spotovima ima puno krvi, ne razumiju se riječi koje pjevač pjeva i pretežito se govori da je sotonistički metal jer mladež koja ga sluša radi ono što vidi u spotovima tih grupa. Tu se baš i ne vidim. Mislim da to „sotonistički" donose pojedinci, ekstremi, skloni dokazivanju. Glazba se može doživljavati i na pozitivan način. Ja bar tako mislim. Trash je Metal puno blaži od death metala: nemaju takve spotove i razumije se tekst pjevača.

NWOBHM(New Wawe Of British Heavy Metal), pretežito su britanski bendovi koji su jako poznati, ali uglavnom spadaju u HM (heavy metal). HM slušaju svi ljudi koji su ljubitelji metala. Skate metal – metal koji slušaju skejteri. Skejteri vam uopće nisu ljudi čija težnja je biti ekstreman. Da, pomalo ekstreman, ali na svoj način. Pokušavaju se dokazivati individualno, a i popularni su u svojim krugovima. Slove kao hrabri i, kreativni, a to je, svakako, pozitivno.

Bluse metal je metal s malo blusa, a country metal je pretežito country muzika, a potječe iz Teksasa i takvih, „kaubojskih" gradovai pretežito je u vestern filmovima. To mi privlači posebnu pozornost. Poslije dolazi Sock Rock je krvi... Neki bendovi sock rocka znaju pretjerati u svojoj „kreativnosti" Takva je, na primjer grupa W.A.S.P. Neki uživaju u njihovim izvedbama. Postoje neki bendovi koji su uzeli za ime benda neke sprave, životinje... Takvi su Iron Maiden, što na engleskome znači sprava za mučenje, a može značiti i željeznu djevicu ili ćeliju. W.A.S.P. znači stršljen, ali svi su mislili da to znači we are sarans people(mi smo sotonini ljudi), ali su oni rekli da to znači we are sexual pervrts (mi smo seksualni perverznjaci). Pa tu je i Queen, Billy Idol, Motorhead, Godsmack, Bullet for my Valentine, Children of Bodom, Iron Maidens i mnogi drugi.

Alen Vučenik I. a

NAŠI MLADI SPORTAŠI

Neobični sportaš

Sportom se bavim od svoje 5 godine. Tata me odveo na motocross i to je bila ljubav na prvi pogled. Nakon završene utrke samo sam razmišljao o motoru i vožnji kroz blato. Tata me iznenadio za moj 5. rođendan: kupio mi je Yamahu PW, kasnije sam dobio i ostalu opremu. Nestrpljivo sam čekao proljeće i početak sezone. Bila je jako teška jer nisam bio dovoljno spreman, nisam dovoljno vježbao. Za razliku od drugih koji su bili dobro uvježbani i u kondiciji, moj tata i ja nismo dovoljno znali kako trenirati. Sezona je bila naporna, ali nisam silazio s motora, žustro žestoko sam se borio sam sa

sobom. Moja želja za vježbom bila je svakim danom veća. Svakodnevno sam vozio motor i još više vježbao, pa sam sljedeću sezonu završio na trećem mjestu. Bio je to izvrstan uspjeh, ali…
Nastavio sam voditi borbu dok se svojim motorom nisam dovozio do prvog mjesta.
Tri godine sam bio prvak Hrvatske u motocrosu do 80 ccm. Kad je trebalo kupiti veći motor veću opremu moji roditelji nisu imali novca, a klub nije imao sluha da mi pomogne oko kupnje novog motora i opreme pa sam morao odustati od motocrossa.
Jako sam se želio baviti nekim sportom, ali nisam se mogao odlučiti što ću. Gledao sam nogomet, košarku, rukomet i još neke sportove, ali nekako me ništa od tog nije privlačilo. U trećem razredu osnovne škole išli su samo neplivači učiti plivati na bazen. Bio sam razočaran zašto ne mogu i ja ići. Tog trenutka sam se sjetio čime se želim baviti. Došao sam kući i rekao svojim roditeljima da želim ići na vaterpolo.

HAVK Mladost

Mama je nazvala HAVK Mladost i dogovorila termin za sastanak. Ja sam sljedeći tjedan bio u školi vaterpola. Krenuli smo moj prijatelj Matej i ja. Trener se zvao Fabijan Nola, a trenirali smo 4 puta tjedno. Na treninge su nas vozili roditelji. Puno smo plivali da bismo stekli brzinu i tehniku plivanja te naučili pravila vaterpola. Nakon škole plivanja prešao sam u grupu „Limači“ gdje smo već igrali utakmice pa je bilo još zanimljivije. Postizali smo dobre rezultate a ja sam imao sve više novih prijatelja i sve više sam volio vaterpolo. Nakon te sezone pozvani su naši roditelji na sastanak gdje im je objašnjavano o tome kako neki od nas i nisu za taj sport.

MLADI GENIJALCI VATERPOLO KLUB MLADOST
Mjesto gdje se stvaraju budući reprezentativci

Trener je roditeljima nekog dječaka objašnjavao da su rezultati nešto lošiji i da ne može pratiti taj tempo.
Dok sam to slušao samo sam se znojio. Prolazili su me trnci, misleći da me opet čeka kao i u motocrossu, odlazak iz sporta. Tada je trener moje roditelje upozorio da bilo bi poželjno da ostanem u ekipi, naravno ako ja to želim. Trenirat će se svaki dan 2 do 3 sata, a biti će više izostanaka u školi, treba prilagoditi prehranu vaterpolistima jer oni puno jedu, ali zdravu hranu. Moji roditelji su upitali:„ Karlo, želiš li ti to i možeš li izdržati sve što te čeka? Život vaterpolista je doista težak?“

To je bio najsretniji trenutak u mom životu. U mom odgovoru nije bilo dvojbe:„ Naravno da želim, to je to!“ Tada počinje moj pravi sportski život. Ostao sam u toj momčadi. Moj trener je Hrvoje Hrestak. Trenizi su svaki dan kad je škola ujutro od 20 do 22 sata, a kad je škola popodne trening je od 8 do 10, a subotom je od 9 do 12 sati. Da bih to stizao sa školom vrlo često me tata vozi na trening i dolazi po mene. Vrlo je naporno kad idem popodne u školu, ali nema veze ja sam sa svojom momčadi i u svom bazenu na Mladosti. U momčadi nas je 14. Trener svaki put prvih sedam slaže jer to ovisi o protivničkoj ekipi. Treninzi su vrlo naporni. Poneki sam put ljut na trenera zato što moramo toliko trenirati tako naporno, ali kad nastupi prvenstvo i kad nema izgubljenih utakmica već sa svakog prvenstva odnesemo medalju, sve se zaboravi. Naša Hrvatska prvenstva su svake godine u drugom gradu: Rijeci, Splitu, Osijeku, Dubrovniku i Zagrebu. Kroz ta prvenstava upoznam gradove i mnogo novih prijatelja. Imamo i kroz godinu trening utakmice pa odlazimo u goste ekipama iz naših gradova i oni dolaze k nama.

KADETI OSVOJILI TURNIR U KRANJU..., 12. 11. 2007. god.

Turnir Coša Seifert 04.02.10-07.02.10

Osim prvenstva u Hvatskoj odlazimo na međunarodna prvenstva u Slovačku, Mađarsku, Italiju i Sloveniju. To je velika borba, ali mi smo se do sada uvijek vraćali s medaljama. Ja igram za mlađe juniore, ali ako treba zaigram i za starije dečke, odnosno, juniore. To su vrlo teške utakmice jer su dečki stariji i teži, ali ja se borim i želim svojom igrom postići što bolji rezultat. Zadnje natjecanje je bio 2. međunarodni vaterpolo turnir – Aleksandar Coša Seifert. Turnir je trajao od 04.02.-07.02.2010.a održavao se na našem bazenu Mladosti. Sudjelovalo je 6 momčadi. Momčadi su iz Italije, Grčke, Splita, Dubrovnika, Medveščak i naša Mladost iz Zagreba. Nakon 6 kola mi smo osvojili prvo mjesto. Kad nastupe školski praznici, svi odlaze na odmor, a mi imamo treninge 2 puta na dan. Praznici za nas vaterpoliste počinju u drugoj polovici osmog mjeseca i traju do početka nove školske godine.

Ovo su moji sportski rezultati:

Karlo Lopuh 1.h

Tigrica (Melopsittacus unduladtus)

Dužina papige tigrice iznosi 18 centimetara. Tigrica je najpopularnija i najbrojnija papiga koja se drži u kućama. Rasprostranjena je diljem Australije. Travnato je zelene boje na prsima, trbuhu, trtici i podrepku. Dugi je rep tamnoplave boje, lice, čelo i dio obraza su žuti, a stražnji dio glave i leđa, kao i krila imaju tigrasto-ljuskasti crtež zelenog perja omeđenog crnom bojom. Kljun im je svijetle rožnate boje. Ženke su obojene kao i mužjaci, ali im je voskovica sivosmećkasta sa slabo plavkastom nijansom, dok je voskovica kod mužjaka plava. Mladi su obojani kao ženke, ali s malo bljeđim perjem. Voštanica kod oba spola je ružičasta. Boju perja odraslih dobivaju nakon 4 mjeseca. Tijekom uzgoja uzgojene su različite boje i mutacije: albino bijela, lutino žuta, ljubičasta, plava, siva, žuta i izabel žuta. Broj harlekin boja danas prelazi brojku 80. Uz prirodnu žutu masku na licu uzgojene su papigice s bijelom maskom ili bez maske.

Papigu tigricu najbolje je držati u kolonijama u vanjskoj letarki s pridodanim zatvorenim skloništem. Treba predvidjeti površinu od jednog kvadratnog metra po paru ptica. Razmnožavanje se ostvaruje redovito i u velikim količinama. Može početi u bilo koje doba godine. Može se prakticirati u kolonijama ili svaki par zasebno. Volijera za uzgoj ne bi trebala biti manja od 1 x 2 x 2 metra, i u nju možete unijeti 6-8 parova. Svakom je paru najbolje ponuditi dva gnijezda kako bi se izbjegle žučne svađe ženki pri odabiru gnijezda. Gnijezdo treba biti dimenzija 15 x 15 x 20 centimetara, dok je plodnijim parovima bolje dati položeno gnijezdo dimenzija 25 x 15 x 20 centimetara. U gnijezdo će ženka snesti 4-5 jaja, ponekad i 9. Na jajima leži 19 dana, a period potpunog operjavanja mladih traje 4 tjedna. Nakon toga mladi postanu samostalni nakon dva tjedna. Na jajima u pravilu leži

samo ženka. Tigrice su iznimno plodne papige pa se dogodi da u tri uzastopna legla podignu dvadesetak mladih. No nakon takvoga napora moraju dobiti petomjesečni odmor uz pojačanu prehranu, te povećanu količinu vitamina i minerala. Tigrice su spolno zrele sa osam mjeseci, ali ih za uzgoj ne treba koristiti prije navršene godine.

Hranimo ih mješavinom sjemenja od različitih vrsta prosa, svjetlice, nešto zobi i nigera. Treba im davati i bar u klasu, voće i povrće, te zelenje. U manjim količinama mogu dobiti sjemenje divljih trava i korova te konoplju. U periodu razmnožavanja obavezna je i jajčana hrana.

Kao kućni ljubimac rijetko je koja papiga, tako dobra i pogodna kao papiga tigrica. Mogu se brzo i lako približiti čovjeku i postati pravi pernati ljubimac. Njihovo je glasanje tiho i ugodno, te mogu brzo i lagano naučiti oponašati čovjekov govor. Uz malo truda ove papige mogu izvoditi razne akrobacije, tipa dodavanje malom lopticom ili akrobacije na ljestvicama. Oponašanje raznolikih zvukova ovoj vrsti ne predstavlja problem. Osim govora, brzo uče i fućkanje. Mogu oponašati tridesetak riječi.

Za dugovječnost im je potreban svakodnevni let po prostoriji u kojoj boravi. Vole se kupati tijekom cijele godine, a pogodne su za djecu i starije osobe. Jako su osjetljive na propuh, te nepravilnu prehranu. Pravilno hranjene i smještene žive oko 12-14 godina.

Za čitatelje Napona riječi pročitao i pripremio Matija Šupek, I. H

Doba Misterija

U malom gradiću u Italiji prije dvadesetak godina gradski starješina, stari George Friday proučavao je paranormalne pojave. U svojoj „Crnoj knjizi“ ,kako ju je nazivao, zabilježio je mnoge zanimljive natprirodne pojave koje intrigiraju mlade ambiciozne znanstvenike i istražitelje. U današnje vrijeme u Georgovu se kuću doselila obitelj McNeal. Alan znanstvenik koji se bavi područjem elektrokemije i natprirodnim pojavama, njegova sestra Amy i Amyn muž Detektiv Sedric.

Kuću su kupili veoma povoljno i jako su bili sretni jer to je bila stara drvena kuća gotičkog stila. Nakon nekoliko tjedana u toj kući Alan je krenuo da neke svoje osobne stvari odloži u podrum, kad ugleda staru zidnu svijeću. Bila je to svijeća postavljena tik uz rub zida i nije bila korisna jer je prostorija imala druge izvore svjetlosti. On se primakne svijeći i pomakne je kad začuje prigušen zvuk, kao da netko gura ormar. Zapazi da je jedan zid malo nakrivljen. Pogura ga a on se otvori. Alan ugleda stari gotički oltar s crvenim svijećama i maramom, a na njemu stara crna knjiga te neki čudan metal. Alan slučajno sruši knjigu kad se ona otvori na svojoj zadnjoj stranici. Knjiga je bila Georgov dnevnik, a na zadnjoj je stranici opisivao čudan metal Fuleren te njegovo elektromagnetsko djelovanje. Naime kad bi mjesec bio u pravilnom položaju na Zemlju onome tko ga je zagrijavao podario bi mističnu moć levitacije. Alan je istraživao Fuleren i došao do podataka da je vanzemaljskog podrijetla te da se isti može naći samo u rijetkim

ostacima meteora koji su davnih dana padali na zemlju. Fuleren je metal koji nastaje eksplozijom mrtve zvijezde. Kada se pročulo o Alanovom istraživačkom pothvatu Alan je primio pismo iz istraživačkog kompleksa u Chicagu, kojim ga pozivaju da sudjeluje na njihovom projektu, ali da mu ne mogu ništa više reći u pismu de ta se trebaju hitno sastati. On se pozdravi s Amy i njenim mužem te brzo krene prvim zrakoplovom u Chicago. Tamo ga dočekaju dvoje ljudi u crnim odijelima i povezu u crnoj blindiranoj limuzini. Kad su stigli u kompleks odvedu ga da upozna voditelja projekta Clarka Greenwooda koji mu objašnjava važnost projekta „Element 99“ kako ga nazivaju. Naime Fuleren je bio spoj koji nije moguće umjetno izraditi jer prkosi zakonima fizike. Njegova je potencijalna moć ogromna. Svojim zagrijavanjem izaziva ogromno elektromagnetsko polje, sve zahvaćeno u tom polju postaje otporno na gravitaciju te levitira. Fulerenova masa se također udvostručuje sa svakih 15c◦. Alan i Clark nastave istraživanje Fulerena još nekoliko tjedana kada ih NASA- obavijesti da su zabilježili neobičnu lunarnu aktivnost. Na nekim je mjestima u Europi vjetar naglo stao puhati te sva elektronička oprema zakazala nakon čega bi se stvaralo polje statičkog naboja koje je izazivalo kaos u gradovima te levitaciju. Automobil težak 2.5 tone odjednom bi počeo lebdjeti. Masa Mjeseca se drastično promijenila zbog čega se više nije držao svoje kružne putanje oko Zemlje već njegova putanja oko zemlje bila sve više nalik elipsi. Zbog zakona fizike, da tijelo veće mase privlači ono manje mase, koji vrijedi u svemiru, mjesec je sada prilazio sve bliže i bliže Zemlji te je postajala opasnost od sudara Zemlje i Mjeseca. Kad bi Mjesec kružio svojoj putanjom, nalik elipsi, u položaju najbližem zemlji, bacao bi statički naboj na neke dijelove zemlje te ometao rad valova i vjetar. Alan i Clark su se uputili u NASin istraživački centar s malom skupinom najsposobnijih ljudi. Našli su dokaze pomoću svog satelita Apolon 9 da se na Mjesecu nalaze enormne količine Fulerena te da se, iz nama nepoznatih razloga odjednom počeo zagrijavati. Što su dulje čekali Mjesečeva je putanja elipse bila sve izduženija te u određenim položajima bliža Zemlji. Izračunali su da će se za 7 dana i 13 sati Mjesec i Zemlja sudariti. Predsjednik SAD-a dao im je zeleno svjetlo za bilo koji postupak koji bi spasio Zemlju i sav život na njoj. Nakon 5 dana imali su dvije mogućnosti: posebnu tekućinu nitroglicerina natopljenu raznim kemikalijama trebalo je dopremiti do Mjeseca ili lansirati nuklearne glave na Mjesec. Prvo su probali s prvom varijantom nitroglicerina koji je dosezao začuđujuće niske temperature te ga lansirati na Mjesec. Nije upalio, a imali su još samo malo više od 1 dana. Lansirali su nuklearne glave te uništili dio Mjeseca. Spasili su Zemlju, ali na njoj više nikada neće biti vjetra ni valova.

Petar Hrvol, I e

Zgodno, ako je istinito

Zagreb je dugo bio pod Austrijom i Austro-Ugarskom. Tu su bile austrijske upravne, vojne i djelomično industrijske strukture, a s njima i utjecaj austrijske verzije njemačkog jezika.

Građanski trgovci se obraćaju mušterijama arhaičnim austrijskim pozdravom: "Mein Buecken", što je iskvarena verzija austrijskog njemačkog, koja se u Zagrebu čitala kao "Majn bokn " ili "Moj naklon".

S vremenom, paralelno su se razvijale obje verzije tog pozdrava, ali i odzdrava, tako da se pojavljuje i skraćena verzija: "Bokn" ili "Naklon", a u susretu i skidanjem šešira.
Od tog skraćenog "Bokn" nastao je tipično zagrebački pozdrav "BOK", s kratkim o ili ponekad dvostrukim o.

Obje su se verzije mogle čuti kod trgovaca još 50 godina (kao i obraćanje mladićima s npr: "Mladi gospon"). Utjecajem pridošlica s raznih strana pozdrav "Moj naklon" polako se gubi i gube se građanska obilježja samog grada usred burnog miješanja stanovništva.
Pozdrav i odzdrav "Bok" ne postoji u Rijeci, Splitu, pa niti u Osijeku. Tamo su neki drugi utjecaji bili dominantniji, pa je tamo "ciao", "adio" i sl.

Pridošlice u Zagreb, pogotovo u zadnjih 20 godina, zatekli su pozdrav BOK. Kako često dolaze iz drugih provincijskih kultura, veza s arhaičnim austro-njemačkim pozdravom kod njih nije postojala. Uz to, bila su to vremena isticanja hrvatstva i pripadnosti jednoj crkvi, pa su počeli koristiti izraz "Bog", koji nema nikakve veze s pozdravom "Bok".

Spominjanje Boga u Zagrebu se koristilo kao odzdrav na rastanku u obliku "s Bogom", kasnije "Zbogom" kojim želimo nekome da ga na putu Bog čuva. Javlja se i verzija "Bog daj" koja isto nema veze s "Bok".
A iz straha, da se ne spočitava vezanost za srpski jezik, izbjegava se hrvatski pozdrav i odzdrav "ZDRAVO" jer je to kao "srpski"?!
A nije! Jer i najljepša hrvatska molitva počinje sa "ZDRAVO..."

"PURGER"
od njemačke riječi "Bürger" = građanin; polako je nastao "purger"

CMROK? kako je dobio ime ?
80-tih godina pretprošlog stoljeća, na današnjem je Cmroku bila gostiona koju je držao gospon Rok, a koji je i svirao bajs u malom bendu.
Zagrepčani bi jednostavno rekli: "Idemo k Bajsu", kako su popularno zvali Roka.
A Zagrepčani-Purgeri, oni koji su sve okretali na iskrivljeno "hoh" njemački, bi rekli: "Idemo zum Rok! "

...i tako se polako taj - zum Rok -, a spikao se - cumrok, spajao u jednu riječ i ....ostalo je današnje ime Cmrok!

Profesorica Mirjana uporno traga za neobičnostima, i ovoga puta za svoj i naš Napon priređuje

Neobična priča

Jednog dana, dok je radio da bi stvorio egzistenciju za svoju obitelj, začuo je vapaje za pomoć koji su dolazili iz obližnjih močvara... Bacio je alat i otrčao do močvare. Tamo je, do struka u crnom mulju, bio prestravljeni dječak, vrišteći i boreći se da se oslobodi. Farmer Fleming je spasio dječaka od onoga što bi se moglo opisati kao spora i zastrašujuća smrt.
Sljedećeg dana, otmjena kočija se pojavila u dvorištu skromne

Flemingove kuće. Elegantno obučeni plemić sišao je iz kočije, te se predstavio kao otac dječaka kojeg je farmer Fleming jučer spasio.
Želim Vas nagraditi, rekao je plemić. Spasili ste život mog sina.
Ne, ja to ne mogu prihvatiti, škotski seljak je ponosito odgovorio, odbijajući ponudu.
U tom trenutku, farmerov sin se pojavio na ulaznim vratima kuće.
Je li to Tvoj sin? upita plemić
Da - ponosno je odgovorio farmer
Imam prijedlog za Vas – reče plemić.

Dopustite mi da mu pružim obrazovanje koji će i moj sin imati. Ako je na svog oca, bez sumnje će izrasti u čovjeka na kog ćemo obojica biti ponosni.
I to je i učinio...

Sin seljaka Fleminga je pohađao najbolje škole i u roku diplomirao St. Marys Medicinsku Akademiju u Londonu, te je postao poznat širom svijeta kao Sir Aleksander Fleming, pronalazač penicilina. Godinama kasnije, sin onog istog plemića čijeg je sina spasio farmer Fleming zaradio je tešku upalu pluća, koja je u ta vremena bila isto što i smrtna kazna. Ono što mu je u tom trenutku spasilo život bio je Penicilin.

Pitate se kako se zvao taj plemić?
Lord Randolph Churchill...
A kako li se zvao njegov sin?
Sir Winston Churchill.
Neko je nekada rekao:
ČINI DOBRO – VRATIT ĆE TI SE ! (ALI, i: ČINI ZLO, NADAJ MU SE...)

Radi kao da Ti ne treba novac...
Voli kao da nikad nisi bio povrijeđen...
Pleši kao da Te nitko ne gleda...
Pjevaj kao da te nitko ne sluša...
Živi kao da je Raj na Zemlji...
Međunarodna je nedjelja prijateljstva.
Nadam se da će Ti donijeti sreću...

Neka uvijek bude posla za Tebe...
Neka u Tvom novčaniku bude bar novčić ili dva...
Neka sunce uvijek obasjava Tvoj prozor...
Neka duga uvijek bude pratilac svake Tvoje kiše...

Neka Ti se prijateljska ruka uvijek nađe, neka Ti Bog ispuni srce da bi Te ohrabrio za novi dan i neka te uvede u Raj…

Do čitatelja Napona, s malim preinakama, stiglo s interneta

Kontakt-seminar u Finskoj

Od 8. do 11. lipnja imao sam priliku boraviti u Finskoj, Hämeenlinna na kontakt-seminaru. Što je kontakt-seminar? To je okupljanje organizirano za zainteresirane škole kako bi se sastale i dogovorile buduću suradnju na zajedničkim projektima. Kakvi su projekti zanimljivi našoj školi? Škola nastoji pratiti suvremene trendove u strukovnom obrazovanju i kroz projekte nastoji poboljšati postojeću kvalitetu. Svjesni smo da za to trebamo suvremenu nastavnu opremu, a još je važnije da imamo profesore koji su voljni pratiti i koristiti suvremene tehnologije. Samo ta simbioza osigurava kvalitetnu nastavu koja je primjenjiva na tržištu rada. Za profesore su vrlo korisni posjeti školama koje su, po kvaliteti nastave, ispred nas. Kako je često teško uspostaviti prvi kontakt sa školama i ljudima iz škole koji su zainteresirani za suradnju, nacionalne agencije EU periodično organiziraju kontakt-seminar na koji se mogu prijaviti zainteresirane škole. Sredstva putovanja i smještaja najvećim se dijelom financiraju iz fondova EU.

Tematski naziv seminara bio je Osiguranje kvalitete u obrazovanju. Škole iz EU koje su uvele ISO standard, rekle su da je to jako težak i mukotrpan posao, pa se na ovom seminaru govorilo o novom modelu osiguranja kvalitete. To je EQAVET (European Quality Assurance in Vocational Education and Training).

Na seminaru se okupilo šezdesetak sudionika. Tijekom seminara se taj broj sudionika podijelio u tri manje grupe unutar kojih su sudionici predstavili sebe, svoju

ustanovu i ideju za buduće projekte. Ideja koju sam prezentirao je iz područja računalnih mreža, i bila je dobro prihvaćena. Razgovarao sam s kolegama iz Finske, Norveške, Danske, Estonije, Latvije, Litve, Luksemburga, Nizozemske, Italije, Poljske, Rumunjske, Cipra s kojima nakon razmjene ideje postoji mogućnost dogovaranja partnerstva u budućim projektima.

Prvi sam put boravio u Finskoj i imao priliku doživjeti polarni dan, tj, tijekom boravka se nije smračilo. Glavni grad Helsinki ima 560 000 stanovnika, a ukupan broj stanovnika Finske iznosi 5,2 milijuna. Naseljenost je 17 stanovnika po km^2, a 67% stanovništva živi u gradovima. Površina Finske je 338,145 km^2, od čega 70 % čine šume, a 10 % vode. Najveća udaljenost između sjevera i juga iznosi 1,160 km, između istoka i zapada 540 km, a obala je dugačka 1,100 km. U EU su od 1995, valuta koju koriste je euro i idući parlamentarni izbori ih očekuju 2011. Bruto društveni proizvod iznosi 31,700 eura po stanovniku za 2006. godinu. Nalaze se u vremenskoj zoni +2 što znači da na naše vrijeme treba dodati još jedan sat.

Nadam se da će u budućim projektima djelatnici i učenici naše škole imati priliku posjetiti neke obrazovne centre u Europi i vidjeti kako se kod njih izvodi nastava, ali isto tako i naša škola ima jako dobar kolektiv koji može pomoći i kolegama iz Europe u njihovom radu.

Renato Matejaš, prof.

UZ REDOVNO ŠKOLOVANJE I CISCO AKADEMIJA

ELEKTROTEHNIČKA ŠKOLA

ŠKOLA ELEKTROTEHNIKE I RAČUNALSTVA

Zagreb, Konavoska 2, Tel 01 3666 114, Fax 01 3665 666
www.eltehskola-zg.hr e-mail: ets-zagreb@ skole.htnet.hr

JEDINO KOD NAS IMATE I:

1. CISCO PROGRAM U SVAKOM PROGRAMU-ZANIMANJU
2. E-LEARNING - ELEKTRONIČKO UČENJE U ŠKOLI I KOD KUĆE

UVJERITE SE DA SMO NAJBOLJA ŠKOLA I AKADEMIJA

EUROPA ZNA

List se ostvaruje u suradnji učenika i profesora.

REDAKCIJA LISTA:
Kristina Zbinjovski, Valentina Ileković, Marina Prgeša, Luka Kosanović, Ante Cigut, Leonardo Blažević, Matija Šupek, Karlo Lopuh, Robert Halar, Nikola Svetić, Rudolf Pavliček, Viktor Jajtić, Marin Mihajlović, Ivan Čavrag, Dominik Kutarčić, Zvonimir Bartovčak, Kristijan Leskovčanin, Zvonimir Kufrin, Karlo Hrlić, Alen Vučenik, Robert Kukec, Mislav Horvat i Petar Hrvol.

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Matija Šupek

VODITELJ: Mile Pervan

IZDAVAČ: Elektrotehnička škola

ZA IZDAVAČA: Ivo Klarić, prof.

GRAFIČKI UREDNIK I PRIJELOM: Darko Velicogna

STALNI SURADNICI: Anita Brigović, prof., Mirjana Čakara, prof., Renato Matejaš, prof. i Ivan Banožić, prof.

PROFESORI SURADNICI: Boženka Barbir, Elizabeta Abramović-Tešija, Zora Pervan, Jelena Stojanović, Julijana Lozar, Andrea Bednjanec i Romana Bogut.

List učenika Elektrotehničke škole, Konavoska 2, Zagreb
Školska godina 2009./2010.

Godina 18. Broj 33